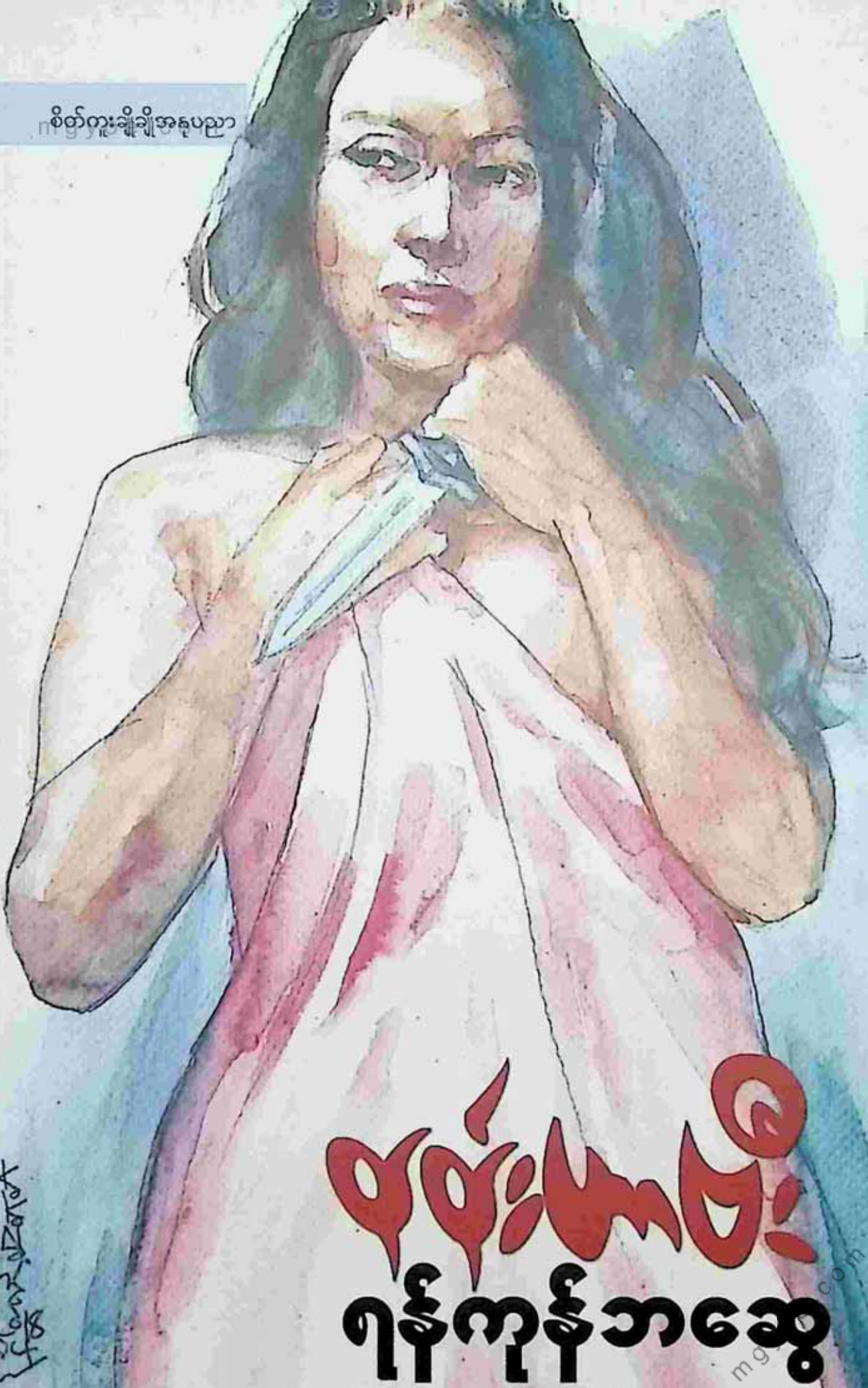

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

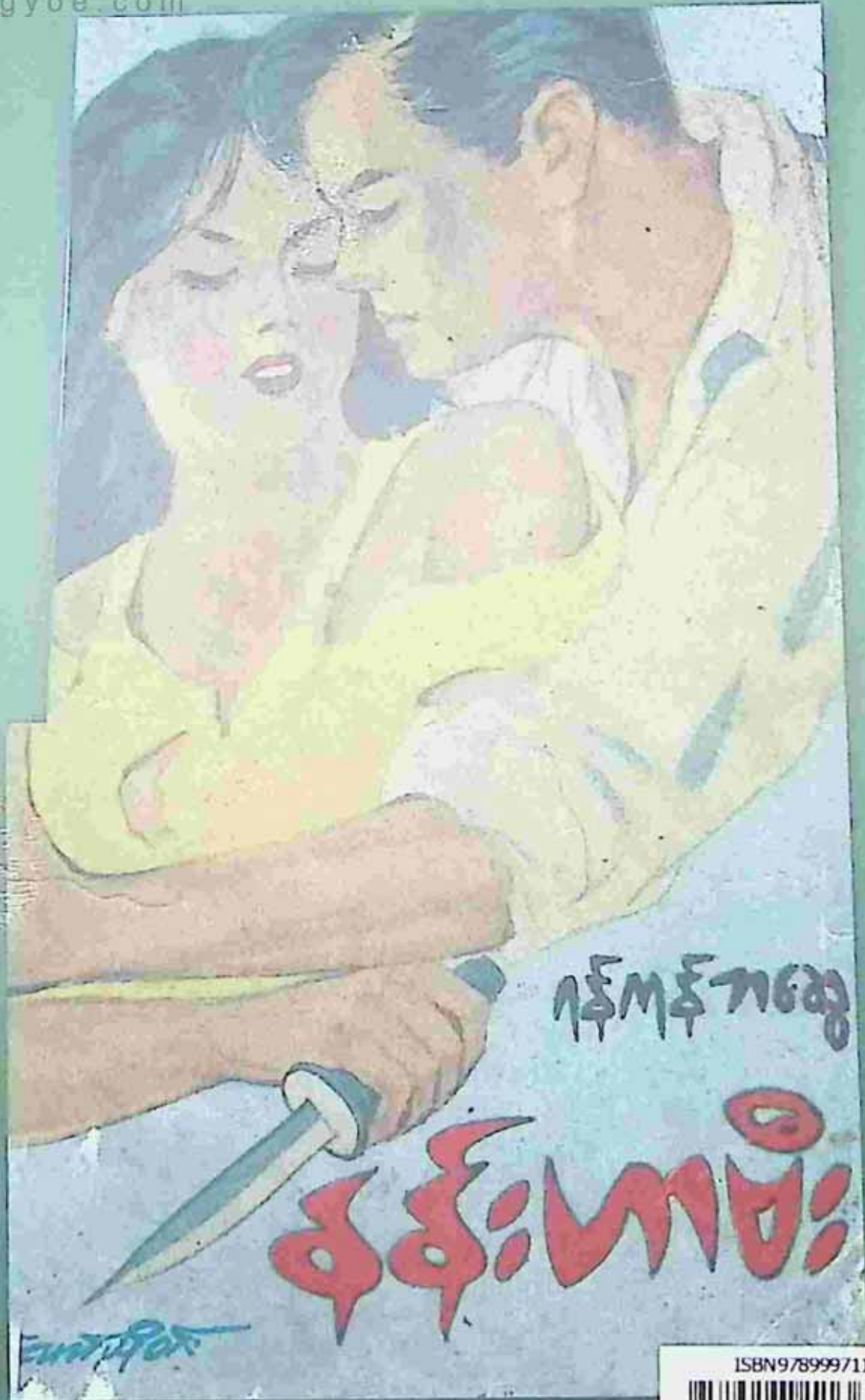
Dr. Aung Mye Aung Mye

ပုပုမမမ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍ

မြန်မာ့လည်ရိုက်နဂါး

mgm.com

mgyoe.com

စာနယ်မြေထုတ်မူမှ ပန်းချီမောင်ညိုဝင်း၏
မျက်နှာပုံးပန်းချီလက်ရာ

ISBN9789997113689

YGN15

9 789997 113689

2,700.00KS

နန်းဟာဝီး၊ ရန်ကုန်ဘေ့

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ကိုကိုနိုင်

စာမူကိစ္စ ၂၀၉ မူကိစ္စ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

စာနယ်မြေတော်ယအကြိမ်မူ၊ (ပထမအကြိမ်-၁၉၆၅ ပုံစံအုပ်တိုက်)

ရောင်းဈေး ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

နှင်းဟာပီး ရန်ကုန်ဘဝ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ၂၀၁၁

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

အဝါသည် မိမိရပ်ဌာန်သို့ လှေဖြင့်ဆန်တက်ခဲ့သည်။
သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့ဖြင့် ပိတ်ဆီးမိုးကာလျက် ညိုပြာသောတောင်တန်း
ကြီးတို့အောက်တွင် ...

တောက်ပသော သဲသောင်ပြင် ကြည်လင်သောရေလှိုင်းလေးတို့၏
ရှုခင်းနှင့်ဝေးကွာလာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကာလအတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
အဝါ စိတ်ထဲတွင်မြူးနေ၏။

ဆန်တက်သည့်လှေထက်မှနေ၍ ကြည်အေးသော ဖန်ရေလှိုင်းကလေး
များအတွင်းသို့ လက်ကိုနှစ်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်ကပင် အရသာရှိနေ
တော့၏။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကွဲကွာခဲ့ရသော ချင်းတွင်းမြစ်ရေအလျဉ်သည်
ရွှင်ပျသည့် ရယ်သွမ်းသွေးသံကိုပြုရင်း အဝါ၏လက်ချောင်းကလေးများကို
ပွတ်သီးပွတ်သပ် တိုးဝှေ့နမ်းစုပ်၏။

အဝါသည် စွတ်စိုနီထွေးသော လက်ချောင်းကလေးများကို နှစ်လိုစွာ
မယူကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ ထပ်မံနှစ်မြှုပ်ပြန်၏။

အေးမြသောရေသည် မနာကျင်အောင် ဆီးကြိုငုံလိုက်သဖြင့် အဝါ၏
လက်ကောက်ဝတ် ဝဝကလေးတွင် အမြှုပ်ကလေးများစိလျက် ပေကျံသွား၏။

ငွေရည်လူးထားသော ငါးကလေးများသည် အအုပ်လိုက် အစုလိုက်
မြူးနေကြရာမှ ကျလာသော အဝါ၏လက်ကလေးကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား
ကူးပြေးသွားကြ၏။

အဝါသည် ငါးကလေးများကူးပြေးရာသို့ ပျော်မြူးစွာမျှော်ကြည့်ရင်း မြနားကွပ်ထားသည့် သောင်စွယ်ကိုတွေ့သည်။ ဖြူဖွေးသော သောင်စွယ်သည် အငွေ့တလူလူထွက်လျက် တံလျှပ်ရောင်ပြေး၏။

သောင်စွယ်အထက်လမ်း၌ လွမ်းမိုးလျက်ရှိသော ကမ်းရိုးပေါ်တွင် မြင့်မားသောသစ်ပင်တို့သည် ညှိုးရော်ခြောက်သွေ့စွာ တန်းစီလျက် အဝါကိုကြည့်နေ၏။

အဝါသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် စိမ်းကားစွာရပ်နေကြသော မှောင်ညိုညို သစ်ပင်ဇောက်ကြီးများကိုကြည့်လျက် အလိုလို ဝမ်းနည်းလာ၏။

သစ်ပင်များ၏အကြားတွင် ချစ်ချစ်ပူပူသော သဲလမ်းငယ်သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တွန့်လိမ်လူးလွန်၍တက်၏။

သဲလမ်းကြောင်းထိပ်၌ ရွက်ဝါကိုခွာချွတ်လျက် ကပြက်ကချော်ကဟန်ပြုနေသော နေ့တော့တော့ သစ်ပင်ခြောက်သည် ကြည်လင်သော အဝါကို ခွန်းကြူနှုတ်ဆက်ဟန်နှင့် ရှင်၏။

ပြောင်စိစိနှင့် မှတ်မိပုံရှိသော သစ်ပင်ခြောက်ကိုမြင်လျှင် အဝါစိတ်ထဲတွင် ပျော်မြူးလာ၏။

ရှေးယခင်ကမူ ဤသစ်ပင်ခြောက်အောက်၌ ‘မင်းကျီး’ တို့ လူစုနှင့် အတူ အလှအယက် သဖန်းသီးတွေ ကောက်ခဲ့ကြဖူး၏။

“ဟယ် ... မင်းကျီးတစ်ယောက် လင်များရနေပြီလား ...”

သစ်ပင်ခြောက်နောက်တွင် စိမ်းစိုသောသစ်အုပ်ငယ်သည် လေကစားတိုင်း လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သစ်အုပ်၏ နောက်ဆွယ်တွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော မင်းကျီးတို့အိမ်ကလေးသည် စိမ်းနုရောင်သစ်ရွက်များအကြားမှ ပြူတစ်ပြူတစ်နှင့် အဝါကို ချောင်းကြည့်၏။

“ဒီအချိန် မင်းကျီးတစ်ယောက် ဘိန်းခင်းထဲမှာ ထင်ပါရဲ့”

ဘိန်းခင်းရှိရာသို့မျှော်လိုက်လျှင် ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းကြီးသည် နွေဦး၏မြူလွှာထည်ကို ခြုံခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ခပ်လဲ့လဲ့သာပေါ်၏။

အဝါစီးခဲ့သော လှေငယ်သည် မင်းကျီးတို့အိမ်ဆိပ်ကို လွန်လာသည်။ မင်းကျီးကို လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်မည်ဟူသော စိတ်ကူးသည် မင်းကျီးတို့

အိမ်ဆိပ်၌ လွင့်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မြူထန်သည့်လဖြစ်သောကြောင့် အဝေးတွင်မြင်နေရသော တောတန်းဝန်းကျင်တို့သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ပိုးဇာပါးဖြင့် အထပ်ထပ်အုပ်ထားတိသို့ ရေးရေးသာထင်၏။ တောစပ်ဆီမှ မာန်ယစ်သော တောကြက်ဖ၏ တွန်ကျူးသံသည် အဝါနားထဲတွင် သဲ့သဲ့သာကြားရ၏။ အဝါ၏ ဝင်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံသည် မှေးမှုန်ဆိုင်းဆို့သည့် မြူပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ နစ်မြုပ်နေလေပြီ။ ကြယ်ကလေးများသည် မိုးကန့်လန့်ကာကြီးအတွင်းမှ ပြုတစ်ပြုတစ် ငုံ့ကြည့်ကြ၏။

ကြိတ်လျက်ရှိက်မိသောကြောင့် မောက်ကြွသော ရင်အုံအထက်ရှိ ပြုတ်ကျတွဲခိုနေသော ကြယ်သီးကလေးသည် ဖျော့သောလရောင်နှင့် ဝင်းလက်သွား၏။

ခြံထောင့်ရှိ ဝါးရုံပင်အိုသည် တစ်ဖက်ခြံမှ စကားပင်ပျိုအား လေအတုံတွင် ငုံ့လျက် နမ်းရှုပ်စော်ကား၏။ စကားရွက်ကလေးများသည် လေအဟပ်တွင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တိမ်းမှုးနေကြ၏။

ဝါးရုံပင်အောက်၌ ချွေးစို့နေသော ယောက်ျားပျို၏ လက်တစ်ဖက်သည် တရှိက်မက်မက်ဖိုနေသော မိန်းမပျို၏ နောက်ဆီမှ နွမ်းလျသေးသွယ်သော ခါးကို ညင်သာစွာသိုင်းဖက်သည်။

“ဝါ ... စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ...”

ယောက်ျားပျို၏ ပူနွေးသောအာဇ္ဇေသည် သင်းပျံ့ပျံ့ ဝီစကီနဲ့နှင့် ရောလျက် အဝါ၏ နီထွေးသောပါးအို့ကလေးကို တိုးတိတ်စွာ ရိုက်ခတ်လာ၏။

“ဝါ စိတ်ဆိုးရင် ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးတော့၊ ကို ခံဖို့အသင့်ရှိတယ်။ ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ထုမလား၊ ရိုက်မလား၊ သတ်မလား။”

ယောက်ျားပျိုသည် သိုင်းဖက်ထားသော အဝါ၏လက်ကို တစ်ချက်မျှ ခပ်သာသာလှုပ်၍မေး၏။

အဝါသည် ဆင့်လျက်ဆင့်လျက် အရှည်ကြီး တစ်ခါရှိက်သည်။

ထို့နောက် ယောက်ျားပျို၏လက်ကို ရုန်းထွက်ပြေးသွားမည်စိုးသကဲ့သို့ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ပြောပါ ဝါ ... ပြောစမ်းပါ။ ကို မှားတာပါပဲလေ။ ကိုယ့်ကိုက မကောင်းပါဘူး။ ကို မချုပ်တည်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကို လူညံ့ပဲ”

ယောက်ျားပျိုသည် ပြောရင်းပြောရင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ ဒေါသဖြစ်လာ သကဲ့သို့ မိမိ၏လက်ကို အဝါ၏ခါးမှ အထိတ်တလန့် ရုပ်သိမ်း၏။

အဝါသည် ယောက်ျားပျို၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ထားရင်း ဖက်မြဲဖက်စေ လျက် မိမိ၏ နူးညံ့သောလက်ဖဝါးအိအိဖြင့် တင်းကျပ်စွာ အပေါ်မှဖိထား၏။

ချိုထောင်သောလကလေးသည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဝိုင်းအုံကြည့်နေ ကြသော ကြယ်အုပ်ကြီးကိုအားကျကာ အနောက်ဘက်သစ်ရိပ်တွင် တွဲလွဲ ခိုလျက် ချစ်သူနှစ်ဦးကို စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် စံပယ်ရုံဘေးမှ ဝှေ့ယမ်းလာသော လေကိုရှူရှိုက်လိုက်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေ ကြ၏။

အဝါ၏ အသက်ရှူသံသည် ဝေးလံသောခရီးကြမ်းတစ်ခုကို ဖြတ် ပြေးလာရတိသို့ ပြင်းထန်ဆဲရီသေးသည်။

အဝါသည် မိမိ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင် ယောက်ျားပျို အသက်ရှူလိုက် တိုင်း နွေး၍နွေး၍လာသော နှာငွေ့ကိုပင် သတိထားမိနေ၏။ အဝါ၏ အာရုံကြောတို့သည် ပိုမိုထက်မြက်နေလျက် တွေ့ထိသမျှအရာတို့ကို ဖျဉ်း ဖျဉ်းသိမ့်မျှ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိနေ၏။

“အဝါ ...”

“ရှင်၊ ကို ...”

တိုးတိတ်သောလေသံသည် ချစ်လိုစဖွယ် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ပြောပါဦး၊ ကိုကို သိပ်စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ...”

လေသံနှင့်မေးသောကြောင့် နွေးခနဲ အာငွေ့ကလေးဟပ်လာရာမှ ယောက်ျားပျိုက ပါးချင်းကပ်လိုက်၏။

အဝါသည် ယောက်ျားပျို၏လက်ကို မိမိ၏ ပူနွေးနူးညံ့သော လက် ချောင်းကလေးများဖြင့် ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

နီလွင်ပြည့်ဖောင်းသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် နှင်းဆီငုံကလေး ပွင့်တော့ မည်ကဲ့သို့ ရွှေမျှလှုပ်ရှားလျက် မောဟိုက်သောရှိုက်သံကလေးသာ ညံ့သက် စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို ပါးချင်းခွာလျက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ရာမှ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသောကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ကြိုးကြမ်းစွာ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျို၏ မေးဖျားကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူပင့်တင်လိုက်၏။

သူပြုတိုင်း နုနေမိရာသော မိန်းမပျို၏ လှသောမျက်နှာမှ တပ်မက်စွာ ဝင်းလျက်ရှိသည့် မျက်လုံးအစုံတို့သည် ကောင်းကင်မှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြည့်နေကြသော ကြယ်အရောင်တို့နှင့် အပြိုင်ဝင်းပလျက် မော့ကြည့်လာ၏။

ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျိုကို ပွေ့ပိုက်ဆွဲယူလျက် ရင်ချင်းအပ်စေပြီးနောက် မျက်နှာချင်းကပ်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်းထိလှလှ ပြုပြီးလျှင် ရင်မှ ထွက်လာသည့် လေသံဖြင့် စကားဆို၏။

“ကိုလေ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သိလား ...”

မိန်းမပျိုသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ယောက်ျားပျိုကို ပို၍တင်းကျပ်အောင် ဖက်လိုက်၏။ ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မျက်နှာချင်း ခွာလိုက်ရာမှ နှုတ်ခမ်းချင်းဖိကပ်နမ်းစုပ်ပြန်၏။ မိန်းမပျိုသည် ယောက်ျားပျို၏ ပခုံးသားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်မိရာမှ ညည်းသံနှင့်အတူ ယောက်ျားပျိုကိုအားပြုလျက် နွဲ့လျှော့ မှီကျသွားသည်။

ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျိုကိုပွေ့ပိုက်ရင်း စံပယ်ရုံဆေးရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ်ထိုင်မိကြပြန်သည်။ စောစောကကဲ့သို့ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရင်ခုန်လာရပြန်၏။

ထို့နောက် ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်း ခွာလျက် ကြယ်ရောင်ယဲ့ယဲ့တွင် လဲ့လဲ့သာမြင်ကြရသော မျက်လုံးအချင်းချင်းကို တရှိုက်မက်မက်နှင့် စိန်းစိန်းကြည့်ကြပြန်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ချစ်သူနှစ်ယောက်တို့၏ နားထဲ၌ ရင်ခုန်သံက ပို၍ပြင်းထန်ကျယ်လောင်နေသည်။ ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျိုရှိရာသို့ တိုးဖိကာ နောက်တစ်ကြိမ်နမ်းစုပ်၏။

မိန်းမပျိုသည် ယောက်ျားပျိုကို ရှိသမျှအင်အားကလေးနှင့် သိမ်းကျုံးဖျစ်ညှစ်ထားမိ၏။ မိန်းမပျို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ယောက်ျားပျို၏ ပခုံးကို ကျော်လွန်လျက် နက်ရှိုင်းသောကောင်းကင်ပြင်မှ မှုန်စေစေ နဂါးငွေ့တန်းကြီး

ရှိရာသို့ အမှတ်မထင် ငေးစိုက်မိ၏။

မိန်းမပျိုသည် ထိုနဂါးငွေ့တန်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကာ အသည်းတအေးအေးနှင့် ဖိုလှိုက်စွာ ပြေးခုန်ကူးသန်းနေ၏။ အဆုံးအစမရှိသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် အသည်းတအေးအေးဖြင့် ပြေးခုန်ဖိုလှိုက်ရလွန်းသော အခါ နဂါးငွေ့တန်းကြီးသည် ဝိုးတဝါး ဖြစ်လာပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ တမှိတ်မှိတ်မြင်နေရသော ကြယ်ကလေးများသည် အောက်ခြေမှ တရိပ်ရိပ် ပြေးထွက်ကုန်သောကြောင့် ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာနှင့် မျက်လုံးမှိတ်လျက် ညည်းသံနှင့် ရှိုက်ငင်နေရသည်။

လဟာပြင်ကြီးမှ ခြေလွတ်လက်လွတ် ကျဆင်းလာရသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် လျှပ်စစ်အမိခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားသွားလျက် အသက်ရှူရပ်နေမိသည်။

ဖြူလွသော တိမ်တိုက်ကြီးများကို အားပါးတရ ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ်ရင်း မောဟိုက်မိန်းမောနေချိန်တွင် ပြာရှိုင်းသောကောင်းကင်ပြင်ကြီးဝယ် စိန်ပွင့်ကလေးများ ဆုပ်ကြိုထားဟန်ရှိသော ကြယ်ပြောင်ကလေးများအားလုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်လာရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းမပျိုသည် ယောက်ျားပျို၏ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းစူးစူး အလိုလို စိုက်ကြည့်မိ၏။

“ကို ရယ် ...”

မင်ရည်ထဲတွင် ယဲ့ယဲ့မျှပေါ်သော ယောက်ျားပျို၏ မျက်နှာကို နုသောလက်ဖဝါးငယ်ဖြင့် တယုတယ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ရင်း မိန်းမပျိုက ခေါ်လိုက်၏။

ယောက်ျားပျိုသည် မိန်းမပျို၏ ပြည့်ဝသောနှုတ်ခမ်းအစုံကို မထိတထိ နမ်း၍ တုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပက်လက်လှန်လိုက်၏။

နက်ပြာသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအတွင်း၌ စောစောက အဝါ မြင်နေရသော ကြယ်ပြောင်ကလေးများသည် ယောက်ျားပျိုအား မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြု၍စ၏။ အဝါသည် နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ရင်း ယောက်ျားပျို၏ မျက်နှာကို အပေါ်မှစီးကြည့်လျက် ထပ်ခေါ်၏။

“ကို ...”

“ဝါ ...”

ယောက်ျားပျို ခေတ္တငေးစိုက်လိုက်သော မိုးပြာကြီးအတွင်းရှိ ကြယ်
ပြောင်ကလေးနှစ်လုံးသည် မိမိမျက်နှာအနီးတွင် ပြောင်းရွှေ့လာဘိသို့
အမှောင်ထဲမှ တောက်ပထက်သန်စွာ ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အနီးသို့
ကျလာသော ကြယ်ပြောင်ကလေးနှစ်ခုက နွဲ့ချိုသောအသံကိုပြု၏။

“ကို ဝါကိုအထင်သေးသွားပြီလား ကိုရယ် ...”

ယောက်ျားပျိုသည် အဝါ၏ မျက်နှာကို မိမိမျက်နှာဆီသို့ ဆွဲယူနမ်းရှုပ်
လိုက်ပြီးနောက် နေရာမှ လူးထဲထ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်
ထိုင်လိုက်ကြပြီးလျှင် အဝါ၏ ငယ်သောခါးကိုဆွဲယူလိုက်ကာ မိမိနှင့် ပူးကပ်
ထိုင်စေ၏။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာလို့ ကိုက ဝါကို အထင်သေးရမှာတုံး”

“ဝါလေ ဝါကိုအထင်သေးမှာပဲ ကြောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဝါကို
တကယ်မယူဘဲနဲ့ ပစ်သွားမှာလည်း ကြောက်တာပဲ”

ယောက်ျားပျိုသည် အဝါ၏ ကျောကို တင်းကျပ်စွာ ဖျစ်ညှစ်သိုင်းဖက်
ရင်း ကြည့်နူးစွာရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပါးချင်းအပ်လျက် တယုတယ
ပြော၏။

“ဖြစ်ရလေ ဝါရယ်၊ ဒီမှာ ကိုမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း ...”

ယောက်ျားပျိုသည် အဝါနှင့် ပခုံးချင်းခွာလျက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်
လိုက်၏။ အဝါသည် ကြယ်ရောင်မှေးမှေးတွင် ရေးရေးမျှမြင်ရသော
ယောက်ျားပျို၏ မျက်နှာကို တပ်မက်ချစ်ကြည်ညိုစွာ ငေးစိုက်ကြည့်၏။

လေးလုံးသောမျက်စိတို့သည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အချင်းချင်း
ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသော်လည်း ဝမ်းတွင်းကမူ ရင်ခုန်သံချင်း စကားပြော
နေကြ၏။ အတန်ကြာသော် ယောက်ျားပျိုက စကားဆက်၏။

“ကို ယောက်ျားပါကွာ၊ ဝါ ကိုကိုယ့်လိုက်စမ်းပါ၊ ကိုလေ ဘယ်သူ
စကားမှ နားထောင်ဖို့မလိုဘူး။ ကိုမေမေဆိုတာကတော့ စကားထဲကို ထည့်
မတွက်နဲ့ အမြဲတမ်း ကိုယ့်အလိုကို လိုက်လာခဲ့ရတာ။ အဲဒီတော့ ရှေ့နှစ်ခါ
စာမေးပွဲပြီးရင် တစ်ခါတည်း အဝါတို့ဆီလိုက်ခဲ့မှာ စိတ်ချ”

“နောက်ဆုံး မေမေတို့က အဝါနဲ့ ကိုကို သဘောမတူဘူးထားဦး၊ ကို အသက်အစိတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကိုဘကြီးပေးသွားတဲ့ အမွေတွေ ရစရာ ရှိတယ်”

“အဲဒီ ရမယ့်အမွေဟာ ကိုယ့်အတွက် သုံးသိန်း။ အဲဒါဆိုရင် ကိုက အဝါတို့ဆီလိုက်ပြီး ဆေးဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်လောက်ရော”

“အဲဒီတော့ ကိုက အဝါတို့အရပ်မှာရှိတဲ့ တောင်တန်းသားတွေကို အလကားဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး၊ ဝါက အဲဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့ လူနာတွေ ကိုပါ ပြုစုယုယပေးတဲ့ သူနာပြုဆရာမ”

“ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ လူနာတွေဟာ ဒီဆရာမလေးက ချော့လိုက်ရင် ပျော့ပြီး ဒီဆရာမလေးက ပြုံးလိုက်ရင် အကုန်လုံးရွှင်ကြရတဲ့ ဆရာမကလေး ရဲ့ မေတ္တာအကျဉ်းသားတွေ”

“တစ်ခါတလေတော့ ဒီဆရာဝန်ကြီးဟာ သူ့လူနာတွေရှိရာကို လျှောက်လည်ရင်း သူ့ဆရာမနဲ့အတူ တောင်တွေပေါ်က တိမ်ညွန့်တွေကို ခေါင်းနဲ့ရှေ့လို”

“ကဲ အဝါ အဲဒီဘဝမျိုးအပြင် ဘာတွေကို ဖြစ်ချင်သေးလဲ”

ကိုစကားတွေမှာ ရွန်းရွန်းဝေနေ၏။ ဝါသည်ယောက်ျားပျို၏ မျက်နှာ ကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်မိ၏။ မှောင်ထဲတွင် မည်းမည်းမြင်သော်လည်း လေသံတိုးပါလျက် ဟန်နှင့်မာန်နှင့် အလွန်စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေ သည့် ယောက်ျားချောချော သည်ကိုကို စိတ်တွင်းမှမြင်နေရ၏။ ကိုသည် ယောက်ျားပီသသော ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် မွန်မြတ် သည့် အတွေးအကြံလည်းရှိ၏။

အဝါသည် ကိုအား စကားဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် အတန်ကြာ ငေးငိုင်ကြည့်ပြီးနောက် သတိရလာသောအခါ မအောင့်နိုင်ဘဲ ကိုနဖူးကို နမ်းလိုက်ရသေးသည်။ ဤလိုနှင့် တမေ့တမော လူချင်းခွာလာရပြီးနောက် မှ ...

“ကိုစကားကို ယုံစားနေရပေ့ အဝါကိုသနားရင် အဝါအပေါ် ကတိ တည်ပါ ကိုရယ်၊ အကယ်လို့များ ဝါကိုပစ်သွားမယ်ဆိုရင် အဝါလေ အသည်းကွဲမှာတော့”

ဤလိုပြောခဲ့ချင်သေး၏။ ဘာကြောင့် မပြောမိရပါလိမ့်ဟု အဝါကိုယ်အဝါ စိတ်ဆိုးရသေး၏။ သည်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောမည်ဟု စိတ်ထဲတွင်အားခဲထားသည်။

အားခဲထားသည့်အတိုင်းလည်း နောက်တစ်ကြိမ် လူချင်းတွေ့ကြရ၏။ တွေ့ပြန်တော့ ကိုက စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောနေသဖြင့် တမေ့တမော နားထောင်ရင်း ကိုခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ကိုမျက်နှာ ရွှင်လွသည်။ ပိုးအင်္ကျီအဝါနုရောင်နှင့် စိမ်းညိုရောင်ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ဝတ်ထားသော်လည်း ကိုဆံပင်မှာ ကပိုကရိဖြင့် ညာဘက်နဖူးစပ်တွင် ပန်းခွေကဲ့သို့ လိပ်ကျနေ၏။ ကိုမျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည့်မဝအောင် ကျက်သရေရှိလှ၏။

လှသောကိုသည် အလှကြည့်နေဖို့ရန် ကောင်းသည့် ထိုင်ရက်စရာ မရှိသော ကားငြိမ်ငြိမ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ပုံပြင်ထဲမှ ရဲတိုက်နှင့် တူသော အိမ်ညိုကြီးရှိရာ အင်းလျားကန်ဘက်ဆီသို့ အဝါကိုခေါ်သွားသည်။

ဝါးပင်ငယ်ကလေးများကို ပြုပြင်ထားသဖြင့် မြသားတံတိုင်းကြီးနှင့် တူသော အိမ်ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဝါကို အလှချင်း ပြိုင်နေသော ပန်းခင်းကြီးက ကိုကို ဆီးကြိုနေ၏။ ပန်းခင်းကြီးကို ကြည့်၍ ငေးနေမိစဉ် ကိုနှင့် အဝါတို့သည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဟော ... အစ်ကိုလေးပြန်လာပြီ ...”

ချိုလွင်သောအသံကလေးသည် ငှက်ပျံသည်သွင်၊ ကားအနီးသို့ ရောက်လာပြီး တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

အဝါနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော နှင်းဆီငုံကလေးတစ်ဖူးသည် အဝါကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ သူ့အကိုလေးကို ပြန်ကြည့်ရင်း တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပေး၏။ အိမ်တွင်း၌ အမှတ်မထင်နေဟန်ရှိသော နှင်းဆီငုံကလေးသည် ပါးလှသောကိုယ်တွင် ပိုးပျော့အင်္ကျီ လုံချည်ကလေးများကိုဝတ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး စိန်နှင့်ခြယ်ထား၏။

“ဒါ အစ်ကိုလေးပြောနေတဲ့ အဝါပေါ့။ ဝါ ဒါက ကိုနှမအငယ်ဆုံး ပါတော ...”

နှင်းဆီငုံကလေးသည် သူ့အစ်ကိုကို အပြုံးနှောက်သည့် မျက်စောင်း
နှင့်ကြည့်ရာမှ နောက်တစ်ကြိမ် အကဲခတ်သလို ဝါ့ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်၏။ နှင်းဆီငုံကလေး၏ မျက်နှာသည် ပြောင်စိစိနှင့် ပြုံးလာ၏။

“ဟာ ... ယောင်းမ ...”

ချက်ချင်းပင် ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခစ်ခနဲ အသံတစ်ချက်မြည်လျက်
လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ကိုကျောပြင်ကြီးကို ရှက်ရှက်နှင့် တအားထုလိုက်ရသေး
သည်။ ထုပြီးပြန်တော့လည်း နာများသွားလေသလားဟု ဝမ်းထဲက စိုးရိမ်
ရပြန်၏။

ကိုကတော့ ဘာမျှမပြော။ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လျက် ရှေ့ကတက်သွား
သည်။ ကိုနောက်ကွယ်က လှုပ်လှုပ်ကလေး လိုက်သွားပြန်သောအခါ ကျယ်
ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးကိုတွေ့ရ၏။

ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း၌ မွေးရှည်ကော်ဇောကြီးများ ခန်းလုံးပြည့် ခင်း
ထား၏။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို သပ်ရပ်စွာ
ခင်းကျင်းထား၏။ မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်နှင့်တူသော အဖိုးတန်ပန်းချီကားကြီး
များကို အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ချိတ်ဆွဲထား၏။ အခန်းကြီးအတွင်း၌ လူသူ
မရှိဘဲ ကျယ်ဝန်းသလောက် တိတ်ဆိတ်လှ၏။

ကိုသည် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ မွေးရှည်ကော်ဇောကြီးများကိုနင်းလျက်
ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်၏။ ကိုနှင့်အတူ ကိုနောက် အသာ ကပ်
လိုက်သွားရကောင်းမလား၊ ဧည့်ခန်းဝ၌ ဖိနပ်ချွတ်ထားခဲ့ရကောင်းမလားဟု
တွေးရင်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို အတွင်းအခန်းဝရှိ ပိုးခန်းဆီး၏ နောက်ကွယ်မှ
ပုန်း၍ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံများကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ကိုတင်းလိုက်
ပြီး ထိုကော်ဇောပေါ်သို့ ဖိနပ်ဖြင့်နင်းလျှောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့က ကိုအမေနှင့်လည်းတွေ့၏။ ကို၏အစ်မ အပျိုကြီးနှင့်လည်း
တွေ့၏။

ကို၏အမေက ကိုကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အလိုလိုက်လာခဲ့ရပုံ၊ ဘာ
မဆို ကိုစိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ဖို့ ခွင့်ပေးထားရပုံတို့ကို ရင်းနှီးသလိုပြု၍

ပြော၏။ ကို၏အစ်မ အပျိုကြီးမှတစ်ပါး အားလုံး ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိလှ၏။ ကို၏အစ်မ အပျိုကြီးကမူ စကားလည်းမပြော၊ အင်းအဲလည်းမလုပ်၊ အဝါကိုသာ မကြာမကြာ မျက်လုံးလှန်လှန်ကြည့်နေ၏။

ကိုအမေနှင့် ကိုညီမငယ်ကလေးများ၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့်သာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားကလေးအိမ်ကို လိုက်လာမိသောကြောင့် အထင်သေးသွားကြလေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်သည် အနည်းငယ်သက်သာရာရခဲ့၏။

သင်ကြားတာဝန်ရှိနေရသော အလုပ်ခွင်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ထဘီအနီနှင့် အင်္ကျီအဖြူနှင့် ခေါင်းအုပ်နှင့် အလုပ်တွင်းအဝတ်များဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ တော်သေး၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ကိုတို့အိမ်မှ အိမ်စေကလေးများလောက် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ရှိရန်ခက်၏။ ယခု မွေးရှည်ကော်စောကြီးပေါ်က ဖြတ်နင်းလာသော ဝါဖိနပ်သည် ကိုတို့ အိမ်သူအိမ်သားများအဖို့ အိမ်စေများပင် စီးဟန်မရှိအောင် စုတ်ချာ၏။ ထို့ကြောင့် ဝါခြေထောက်ဆီသို့ ကိုအိမ်သူအိမ်သား၏ မျက်စိရောက်လာတိုင်း ဝါက လိပ်ပြာငယ်ရ၏။ ဤသည်ကိုတွေးမိသည်နှင့် ကိုအမေတွေ အမတွေက ကိုနှင့်ဝါကို သဘောတူနိုင်ပါ့မလားဟု စိတ်ပူရပြန်၏။

ကိုနှင့် ဝါအကြောင်းကို သိပြီးဟန်ရှိသော ပြောင်စိစိနှင့် မကြာမကြာ ကြည့်တတ်သည့် ကိုညီမကလေး၏ ဖော်ရွေနိုင်မှုကို မြင်ရပြန်သောအခါ အနည်းငယ်စိတ်အေးသလိုလို ရှိရပြန်၏။

ပြီးတော့လည်း ကိုကိုကြည်ညိုပြီး၊ မြတ်နိုးပြီး၊ ယုံစားပြီးဖြစ်သော ကြောင့်လည်း ဝါအတွက်နစ်နာအောင် မလုပ်လေတန်ကောင်းရဲ့ဟု စိတ်ချလိုက်၏။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

“ဝါကိုတော့ မပစ်ပါနဲ့ ကိုရယ်” ဟု တောင်းပန်ဖို့စိတ်ကူးထားသည်။ ဤစိတ်ကူးသည် ယခုအောင်လက်မှတ်နှင့် သင်တန်းဆင်းအပြီးတွင် အလုပ်လုပ်ရမည့်နေရာသို့ မပြောင်းရွှေ့ရသေးမီအချိန်အတွင်း ခေတ္တ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ရသည်အထိ တစ်ခါမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ဖူးချေ။

x x x

အဝါသည် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဆိုးရပြန်ကာ အားမလိုအားမရဖြစ်လျက်

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါလိုက်သည်။ ဖန်သား ရေပြင်သည် အဝါ၏ရှေ့မှောက်သို့ ရိပ်ခနဲရောက်လာ၏။

သတိဝင်လာသောကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ရှက်ရှက်နှင့် လှေသမားကြီးများကို စိတ်မလုံမလဲနှင့်ကြည့်မိရာမှ တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

အရက်မူးသမားများကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ယိုင်လှမတတ် ရပ်တည်နေရရှာသော အိမ်ကလေးများသည် မြင့်မားကျယ်ပြန့်သော သဲသောင်ခုံကြီး၏ ထိပ်မှနေ၍ အားတင်းလျက် အဝါ့ကိုကြည့်ကြ၏။

“ဟယ် ... သဲ့လုံ^၁တောင် ရောက်ပါပကော ...”

အဝါ၏စိတ်ထဲတွင် အလိုလိုရွှင်မြူးလာသည်။ ပိန်းကောလှေငယ်များသည် သဲသောင်စပ်တွင် အစီအရီ မေးတင်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အိမ်ငယ်ကလေးတွေဆီမှ ဆင်းလာဟန်ရှိသော ကချင်မ ခပ်ဝဝကလေးသည် ရင်သွားဟင်းလင်းနှင့် ကျောပိုးခြင်းတောင်းတွင် ဝါးရေကျည်တောက်များကို ထည့်ကာ ကမ်းစပ်၌ရပ်လျက် အဝါတို့လှေကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

“ဟေး ... ထု^၂”

အဝါသည် အားရပါးရ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ စိန်းစိန်းကြည့်နေသော ကချင်မကလေးသည် ရုတ်ခြည်းရွှင်ပျလာလျက်၊ ကမ်းစပ်မှ ပြေး၍လိုက်ရင်း ခုန်လျက်ခုန်လျက်အော်၏။

“ဟေး ဆပ်ဆိုး^၃၊ ဆပ်ဆိုး နင်ပြန်လာပြီ လာဟေ့ ...”

“အေးဟေ့၊ ငါပြန်လာပြီ၊ နင် ယောက်ျားရနေပလားဟဲ့”

“အေးဟေ့၊ ငါ့မှာ အခု လာရှားမန်း^၄ တောင်ရနေခဲ့ပြီ၊ နင့်လှေ ဒီဆိုက်ခဲ့ပါဦးလားဟဲ့ ...”

“ငါပြန်လာမယ်ဟေ့၊ တြိန်းနောင်^၅ တို့ ဆာ့လမ်း^၆ တို့ရော ကျန်း

၁။ သဲ့လုံ = ပိန်းကူးလူမျိုး ရွာငယ်တစ်ခု၏အမည်။
 ၂။ ထု = သိန်းဖော(ကချင်)တို့၏ စတုတ္ထမြောက်သမီးကိုခေါ်ခြင်း။
 ၃။ ဆပ်ဆိုး = အဝါရောင်။ ပိန်းကူးစကား-ငယ်စဉ်ကအသားဝါ၍ခေါ်ခြင်း။
 ၄။ လာရှားမန်း = သားယောက်ျားကလေး။ သိန်းဖော(ကချင်) စကား။
 ၅။ တြိန်းနောင် = တြိန်းမျိုး ဒုတိယသား။ သိန်းဖော(ကချင်)စကား။
 ၆။ ဆာ့လမ်း = ပိန်းကူးအမျိုးသမီးမျိုးရိုးအမည်။

ကျန်းမာမာပဲလားဟေ့ ...”

သောင်ပြင်ထက်မှ လု^၁၊ လွိုင်^၂နှင့် လိုက်ဆိုင်းနောင်တို့သည် အပြေးအလွှားဆင်းလာကြသည်။ သူတို့နောက်က ကလေးတွေလည်းပါ၏။ ခွေးတွေလည်းပါ၏။ ကလေးတွေလည်း ဆူကြ၏။ ခွေးတွေကလည်း မြူးထူးလျက်။ အချင်းချင်းကိုက်ဟန် ဟောင်ဟန်ပြု၏။

လု၊ လွိုင်နှင့် လိုက်ဆိုင်းနောင်တို့သည် ထုအနီးတွင်ရပ်၍ ဝေးသွားသောလှေကိုကြည့်သည်။ ဝင်လုလုနေသည် သူတို့၏ မျက်နှာကို ရွှေရည်ဖြင့်လိမ်းကျံပေး၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ရွှေရောင်ဖုံးနေသောကြောင့် မမြင်ရချေ။

“ဟဲ့ထု၊ ဘယ်သူလဲဟဲ့ ...”

“ဆပ်ဆိုးလေ ဆွန်ဝမ်း? ဆပ်ဆိုး ...”

သူတို့သည် ဖြူရောင်နီရောင်ပုံသဏ္ဍာန်တွင် ရွှေနားကွပ်ထားသည့် အဝါကို မျက်စိမှန်မှန်ပြုလျက်ကြည့်၏။ အဝါက သူတို့ကို ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် လက်ပြု၍နှုတ်ဆက်သည်။ အဝါ၏ ပုံပန်းသည် ပေါ်လာ၏။ လုသည် သောင်စပ်မှ ပြေးလိုက်ရင်းအော်၏။

“ဟေ့ ဆွန်ဝမ်းပြန်လာခဲ့ပြီလား၊ ငါတို့ဆီဝင်ပါဦးလားဟဲ့”

“ပြန်လာပြီလုရေ၊ နက်ဖြန်မှလာခဲ့မယ် ...”

“အေးဟေ့ ဆွန်ဝမ်းရေ၊ ငါတို့ဆီကို နောက်မှလာခဲ့ဟေ့ နင့်ကို ရေဆိပ်က ကျိမိုး^၃က စောင့်ကြိုနေခဲ့လိမ့်မယ်ဟေ့။ မြန်မြန်သွားဟဲ့ ...”

လုသည် သောင်ပြင်ပေါ်မှ ခုန်ရင်းခုန်ရင်း ရန်တွေ့ဟန်နှင့်အော်၏။ လုနှင့်အတူ လု၏ ခွေးတွေကလည်း လှေသို့ လှမ်းဟောင်ကြ၏။

အဝါသည် လုနှင့် ခွေးတို့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အသံကလေး ထွက်အောင်ပင် ရယ်မိ၏။ ပိန်းကောလှေငယ်သည် သောင်စွန်းကိုကွေ့လျက်

၁။ လု = ဒုတိယမြောက်သမီး - သိန်းဖော(ကချင်)စကား။

၂။ လွိုင် = တတိယမြောက်သမီး - သိန်းဖော(ကချင်)စကား။

၃။ ဆွန်ဝမ်း = ပိန်းကူးအမျိုးသမီး မျိုးရိုးအမည်။

ဆွန်ဝမ်းဆပ်ဆိုး = ဆွန်ဝမ်းအဝါကလေး။

၄။ ကျိမိုး = ပိန်းကူးအမျိုးသား မျိုးရိုးအမည်။

ပဒူးမိန်း? ရွာဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

ရွှေရည်တွေရွာသွန်းလျက်ရှိသော နေလုံးကြီးသည် ပြာမှိုင်းသော တောင်ထွတ်မှ လိမ့်ဆင်းပြုတ်ကျလေသောကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး နီရဲစိုစွတ်၏။ အဝါရည်နှောသော နီလွင်သည့်ကောင်းကင်ရောင်သည် ကွေ့ဝိုက်သော သောင်ပြန်ကြီးပေါ်သို့ စီးယိုကျဆင်း၏။ သောင်ပြန်ကြီးတစ်ခုလုံး စကားနီရောင် ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ အဝါသည် အိပ်မက်ထဲက ရောင်စုံတိုင်းပြည်သို့ အလည်ရောက်သလို ကြည်နူးလာ၏။

အဝါ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသည်။ ငယ်စဉ်က အဖော်တစ်စုနှင့် လိပ်ဥရှာခဲ့ဖူးသည်မှာ ဤသောင်ပြင်ကြီးပေါ်၌ဖြစ်၏။

နံနက်စောစော လိပ်ဥလုရင်း ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော နှင်းမှုန်ထဲတွင် ကျိမိုးနှင့် သူတစ်ပြန်ငါတစ်ပြန် သတ်ပုတ်ခဲ့ကြရသည်မှာ ဤသောင်ပြင်ပေါ်၌ဖြစ်၏။

ယောက်ျားကလေးအဖော်များနှင့် ဘယ်အခါမှ ကစားလေ့မရှိသော အဝါ၏သူငယ်ချင်း မင်းဝမ်းသည် ထင်းချောင်းတစ်ခုကိုကောက်ယူကာ ကျိမိုးကိုအလဲရိုက်လျက် အဝါ၏လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် သောင်စပ်သို့ရောက်အောင် အမောတကော ဆင်းပြေး၏။

အဖော်တစ်စုထဲတွင် မင်းဝမ်းသည် မာနခဲကလေးဖြစ်၏။ ဒါလောက်မာနကြီးတဲ့ မင်းဝမ်းတစ်ယောက် ယောက်ျားတော့ယူလိမ့်ဦးမည် မထင်။

သောင်ခြေတွင် ရေဖောင်စီးနေကြသော ဒင်ကျိုးတစ်အုပ်သည် အဝါ၏ အတွေးစိတ်ကိုလုယူကာ မြစ်ရိုးအတိုင်း တောင်မှမြောက်သို့ ပျံသည်။

သောင်စပ်တွင် လူးလာခတ်နေကြသော တီတီတွတ်ငှက်ငယ်ကလေးများသည် မပြီးဆုံးသေးသော မိမိတို့၏ ကာရန်ကို ထပ်တလဲလဲရှာကြရင်း တေးသံချိုတစ်စီနှင့် မှုန်ရီသောညနေချမ်းကို နှုတ်ခွန်းဆက်ကြ၏။

အဝါတို့၏လှေသည် ရောင်စုံကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ ဖြန့်ကြဲထားသော သောင်ဦးကိုချိုးကွေ့ကာ ကမ်းစပ်တွင်ထိုးဆိုက်သည်။ အဝါသည် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ လှေငယ်ထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

၁။ ပဒူးမိန်း = တံခါးဝမြို့၊ ပိန်းကူးရွာ၊ ရှမ်းစကား - ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားမှ အောက်သို့ အစုန်အတွင်း ရှေးဦးစွာတွေ့ရသောရွာဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

[၂]

ကမ်းစပ်သည် မိုင်းမှုန်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ခန္တီးမြို့မှ မရမက
ငှားလာသော ရှမ်းအဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် အဝါ၏ပစ္စည်းများကို ကမ်း
စပ်တွင် စုပုံပေးနေသည်။ အဝါသည် ကမ်းထိပ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်၏။

သစ်ရိပ်အိုကြီးများသည် ညိုပြာသောမျက်နှာထားနှင့် စိမ်းကားစွာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည်။ လှုပ်ရှားသောသတ္တဝါဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ
ကြုံဆိုမည့်သူလည်းမရှိ။ လူသံ သူသံလည်းမကြား။

အဝါသည် ပစ္စည်းများကို လှေထက်မှကူညီသယ်ချရင်း အလိုလို
ဝမ်းနည်းလာ၏။

“ဟေး ကောင်မလေး နင့်ပစ္စည်းတွေ သယ်ခဲ့ရအောင်၊ နင်တို့ အိမ်
သားစုတွေ ခေါ်လာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဘကြီး”

အဝါသည် အဘိုးကြီးများကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ကချင်
လွယ်အိတ်ငယ်တစ်ခုကိုဆွဲကာ သဲလမ်းအတိုင်း တက်သွားသည်။ ရင့်ရော်
အိုမင်းပြီဖြစ်သော ရေသဖန်းပင်ကြီးသည် သဲကုန်းတန်း၏ထိပ်မှနေ၍
သုန်မှုန်စွာ အဝါကိုလျစ်လျူပြုသည်။ အဝါသည် ရေသဖန်းပင်ကြီးကို တစ်
ချက်မျှ မော့စွေကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ကုန်းဆင့်ကလေး
အတိုင်း ဆက်လက်တက်လာသည်။ ဖရိုဖရဲပြန်ကျဲစွာ တည်ဆောက်ထားကြ
သော အိမ်ကလေးများသည် ကုန်းပြောင်ပြောင်တွင် မြက်စားနေကြဘိသကဲ့
သို့ ငုံ့လျှိုးလျက် မိုးမိုးမည်းမည်းတွေ့ရ၏။

အိမ်ကလေးများသည် ယခင် အဝါရှိစဉ်ကထက် ပိုမိုများပြားနေ၏။ အဝါသည် လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လက်လျှောက်လာရင်း ရွာလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဝေခွဲမရနိုင်သဖြင့် ခေတ္တရပ်ကြည့်၏။

မြူမှုန်မှုန် ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် မှိုင်းလဲ့လဲ့ မြင်ရသော အိမ်ကလေး များအတွင်းမှ ဝင်းလက်သောမီးရောင်တို့သည် အဝါကို ပြုတစ်ပြုတစ်နှင့် ဝိုင်းအုံ့ချောင်းမြောင်းကြည့်ကြသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ အိမ်ခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ခုအတွင်းမှ နှစ်ခြိုက်စွာရယ်မောနေကြသော အသံတို့သည် အဝါရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်ရောက်လာကြ၏။ ထိုရယ်သံအားလုံးကို အသံစူးကလေးတစ်ခုက လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ထား၏။

“ဧကန္တ ဒါ မင်းဝမ်းရဲ့အသံနဲ့တူတယ် ...”

အဝါသည် ထိုအိမ်ကလေးပေါ်သို့ ရှေးရှုတက်သွားသည်။ ဝါးတံခါး ငယ်ကို ကျိခနဲမြည်အောင် တွန်းဖွင့်လျက် အထဲသို့ရောက်သွားသောအခါ အရှိန်မပြေကြသေးသော ရယ်သံသည် ရုတ်ခြည်းရပ်သွား၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ လေးထောင့်မီးဖိုတစ်ခုကိုဝိုင်းထိုင်လျက် စကားပြောနေ ကြဟန်ရှိသော ကျား၊ မ လူရွယ်တစ်စုသည် အဝါရှိရာသို့ ပြူးပြူးကြောင် ကြောင် ငေးစိုက်နေကြသည်။ ထိုသူတို့အထဲတွင် မျက်နှာအနည်းငယ် ရင့် လာသည်မှတစ်ပါး များစွာ မထွားလှဟန်ရှိသော မင်းဝမ်းကို အဝါသည် ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။

“ဟေ့ ... မင်းဝမ်း”

မင်းဝမ်းသည် ကောင်းစွာမှတ်မိသောကြောင့် ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်နေ သေးသဖြင့် အဝါက ရှေ့သို့တိုးလာရင်း ပြူးလိုက်သည်။

“ဟယ် ဆွန်းဝမ်း ... အကလေး ငါ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူးဟဲ့။ နင် ရယ်လိုက်တော့မှ နင်မှန်းငါသိတယ်။ ကြီးလိုက်တာဟယ်၊ နည်းတဲ့ ကောင်မကြီးမဟုတ်ဘူး။ ကောင်မက တသွေးတမွေးကြီးပါလားဟဲ့။ ကဲ- လာဟယ် ထိုင်လေ၊ ညည်းအခု ဒီမှာပဲအိပ်မယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်က ရောက်လာတာတုံး”

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏လက်ကိုဆွဲလျက် အားရပါးရပြောသည်။ အဝါသည် မထိုင်ဘဲနှင့် ပြူးနေ၏။

“ငါ အခုရောက်တာဟဲ့၊ အိမ်တောင်မသွားရသေးဘူး၊ ညည်းအသံ ကြားတာနဲ့ဝင်လာတာ။ လာဟယ် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဘာ အရေးကြီးလာတာတုံးဟဲ့ ငါ ဒီမှာ ပေါင်းအိုးကြီးတန်းလန်းနဲ့၊ အေးလေ ... ငါလိုက်ပါ့မယ်။ ယာမိုး ငါ့ပေါင်းအိုးကိုကြည့်ဟယ်၊ ပြီးတော့ နင်တို့သောက်လည်း မပစ်လိုက်ကြနဲ့ဦး၊ ညည်းသူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

မင်းဝမ်းသည် အဝါဘက်သို့လှည့်လျက် တစ်ဆက်တည်းမေးလိုက် သည်။ အဝါသည် ထိုအခါမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ဘေးလူများကို လှည့် ကြည့်ရင်း ပြုံး၏။

“ငါ မှတ်မိပါတယ်ဟယ်၊ ညည်းနဲ့စကားပြောနေရလို့ သူတို့ကို နှုတ် မဆက်အားလို့ပါ။ ငါ့ရွာနဲ့ ငါ့ရွာသားတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဟဲ့”

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ နင်က ရန်ကုန်သူကြီးဖြစ်လာလို့ ဟန်ကြီး ပန်ကြီးလုပ် ...”

“ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်တော့မပေါ့အေ့ ရန်ကုန် ...”

“အခုတော့ ငါတို့ ပဒူးမိန်းသားတွေကို မေ့ခဲ့တော့မပေါ့”

မီးဖို၌ဝိုင်းထိုင်နေကြသောသူတို့သည် ထိုအခါမှ အလှအယက် ဝိုင်းဝန်းရန်တွေ့ကြကုန်၏။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး တစ်ပြိုင်တည်း လှပြော ကြ၏။ အဝါသည် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲရပ်နေစဉ် မင်းဝမ်းသည် နေရာမှထလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် အမှောင်တွင်းမှ ထွက် လာ၍ အဝါ၏ခါးကို သိုင်းဖက်လာလျက် အဝါနှင့်အတူ ပူးကပ်ရပ်၏။

“နင်တို့ပြောသလောက် မဟုတ်ပါဘူးဟ ငါ့ကိုမမေ့ ...”

အဝါသည် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူလျက် ကြက်သေသေနေရာမှ ထောင်း ခနဲ ဝင်လာသောအရက်နဲ့ကြောင့် ရုတ်တရက် သတိဝင်လာပြီး ကတုန်ကယင် နှင့် ရုန်းကန်ဖယ်ရှားရင်း အားနှင့်တွန်း၍ မည်သို့မည်ပုံ အိမ်ပြင်သို့ ရောက် လာမှန်းမသိဘဲ ရောက်ရှိလာ၏။

မင်းဝမ်းသည် မရှုမလှ လဲကျန်ရစ်သော ကျီမိုးကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်၏။

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ သူများ ခုပဲရောက်တယ်။ နင်က

ခုချက်ချင်း မူးမူးရူးရူးနဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းဝမ်းက အိမ်ပြင်သို့ပြေးထွက်၏။ ထို့နောက် ဘယ်ညာပတ်လည်လှည့်ကြည့်ရာမှ ကမ်းဘက်သို့ပြေးဆင်းသွားသော မှုန် ဝါးဝါး လူရိပ်နောက်သို့ အပြေးလိုက်၏။

“ဆွန်ဝမ်း ... ဟေ့ ဆွန်ဝမ်း အကလေး နေပါဦးဟဲ့ ဆွန်ဝမ်းရဲ့ ...”

မင်းဝမ်းသည် တုံ့ရပ်သွားသော အဝါအနီးသို့ရောက်ရှိလာ၏။ အဝါ သည် အလွန်တုန်လှုပ်စွာရပ်လျက် မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးဖြင့် မင်းဝမ်း ကိုကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်၏။ မင်းဝမ်းက အဝါ၏လက် ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မောလိုက်တာဟယ် ... ကျိမိုးပါအေ၊ သူ့ကို ကြောက်စရာမဟုတ် ပါဘူး၊ သူက လူပျိုမဟုတ်လား၊ ကျွဲသိုးလိုပေါ့အေ၊ အရက်နည်းနည်း မူးနေလို့ပါဟယ် ...”

မည်သို့မျှ ထူးခြားပုံမရသော မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကို အဝါက မျက်လုံး အပြူးသားနှင့်ကြည့်၏။ အဝါ၏ ရင်ထဲမှ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။ ကြောက်ရွံ့ မှု အရှိန်မပြေသေးဘဲ ဝမ်းထဲမှ အလိုလိုရိုက်လိုက်၏။ မင်းဝမ်းက အဝါ၏ လက်ကိုဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ညည်း ဘယ်သွားမလဲ ...”

“ငါ ... ငါ ... ငါ အိမ်သွားချင်တယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ကိုခေါ်ပြီး လှေဆိပ်ဆင်း၊ ပစ္စည်းတွေသယ်မလို့ ...”

“အကလေး ညည်းပစ္စည်းက ဘယ်လောက်များလို့လဲ။ လာပါ ညည်း နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်ဆိုရင် ရပါတယ် ...”

အဝါသည် ဘာမျှမပြောဘဲ မင်းဝမ်းဆွဲရာသို့ ပါသွားသည်။ မင်းဝမ်း သည် မှုန်လဲ့လဲ့တွင် မည်းမှောင်သော သစ်ပင်ချုံပုတ်များအကြားမှ ဖြူမွဲမွဲ မြင်ရသည့် တွန့်လိမ်နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း အဝါကို ခေါ်ဆင်းသွား သည်။

ရေစပ်တွင် ရှမ်းအဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လှေပေါ်၌ ဆေးလိပ်သောက် နေကြ၏။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

“ငါတို့ကိုခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးလားဟေ့၊ အေးငါတို့က ဒီမှာ

မအိပ်ဘူး။ သဲ့လုံမှာ စုပြီးအိပ်ကြမှာ။ နင်တို့က တယ်ကြာတာကိုး ...”

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆို လှေကို ကမ်းမှခွာ၏။

“ဘကြီး ... ဘကြီး ကျွန်မတို့ကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါဦး ...”

“မပို့နိုင်ဘူးလေ ... သဲ့လုံမှာ လာကောင်တို့ အိပ်ခဲ့ကုန်ရင် ငါတို့ တည်းဖို့ခက်နေမယ်လေး ...”

အဘိုးကြီးများ၏ လှေသည် ပြောရင်း ဝေးသွား၏။

“ဒုက္ခပါပဲအေ၊ သူတို့ပြောသလောက်လည်း ပေးပြီးငှားရသေးရဲ့၊ ဒါတောင် အိမ်ရောက်အောင် လိုက်မပို့ကြဘူး ...”

အဝါက စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာက တည်းက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဤသို့ ဗမာပြည်၏ နယ်စပ်နှင့် နီးလာလေ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် အဖြစ်အပျက်အသုံးအနှုန်းတို့နှင့် တွေ့ရလေဖြစ်နေ၏။

“လာပါအေ ... ဘယ်လောက်များတာလိုက်လို့။ တို့ဟာတို့ သယ်နိုင် ကြတာပအေး ...”

“ဟေအေး ငါတော့ နှစ်ယောက်တည်း မသွားဝံ့ဘူး ...”

“ဆွန်ဝမ်းရယ်၊ ဒါဟာ ညည်းတို့ ငါတို့ရွာပါ။ လာစမ်းပါ”

မင်းဝမ်းသည် အိပ်ရာလိပ်နှင့်တကွ အထုပ်အပိုးများကိုဆွဲယူသည်။ အဝါသည် ကျန်သောပစ္စည်းများကိုဆွဲ၍ နောက်မှလိုက်၏။

မြို့ဆိုသည့် အမှောင်ကြားဝယ် လူးလွန်နေဟန်ရှိသော သဲလမ်း ကလေးအတိုင်း မင်းဝမ်းသည် ရှေ့မှ စိုက်စိုက်သွားသည်။ အဝါသည် မင်းဝမ်းနောက်မှကပ်လျက် လမ်းဘေးတွင် မိုးမိုးမည်းမည်း မြင်ရသမျှ သစ်ပင်ချုံပုတ်များကိုကြည့်ကာ ရင်ခုန်နေသည်။

ကုန်းကလေးထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ငယ်တစ်ဆောင်မှ ဆင်း လာကြသော ကာလသားတစ်အုပ်ကို ကြယ်ရောင်မှေးမှေးတွင် ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။

ကာလသားအုပ်စုမှ မူးသံနှင့်ဟစ်လိုက်သော သီချင်းသံသည် အဝါ အား ခြိမ်းခြောက်ဘိသို့ရှိ၏။ အဝါသည် မင်းဝမ်း၏လက်မောင်းကို ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

“တို့ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလားဟေ့ ...”

“ယာဝမ်းတို့ လူသိုက်ပါအ လာစမ်းပါ ...”

မင်းဝမ်းသည် ရှေ့မှ တွင်တွင်သွား၏။ အဝါသည် ထိတ်ထိတ် လန့်လန့်နှင့် ကပ်လျက်လိုက်ပါခဲ့သည်။

“ဟေး ... ဝိုကလာတာ ဘွာသူတွေလဲ ...”

“ငါပါဟဲ့ ယာဝမ်းရဲ့ ...”

“အား မင်းဝမ်းပါလား အတော်ပဲ ဒီနေ့ည ဝမ်းနဲ့ဝမ်းချင်းတွေကြရ အောင် တွာခါထဲလိုက်ခဲ့ ...”

ကာလသားပျိုသည် ကယွင်းကယိုင်နှင့် မင်းဝမ်းအား ဖက်လည်း ဖက်၏။ ဆွဲလည်းဆွဲ၏။ ဖျစ်ညှစ်လည်းဖျစ်ညှစ်၏။

အဝါ၏ရင်သည် ခုန်ရပြန်လေပြီ။ အမှောင်ထုထဲတွင် မှုန်မှုန်မည်း မည်း မြင်နေရသော ရှုခင်းကိုကြည့်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။ ရင်ဖိုလာ၏။ အသက်ရှူမြန်လာ၏။ သို့သော် မင်းဝမ်းကမူ ဘာမျှ မထွေထူးဘဲ ဣန္ဒြေရရှိနေ၏။

“အာ ... ကား နာတယ်ဟဲ့။ နင့်လက်တွေဖယ်လိုက်စမ်း။ ငါ့မှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ် အရူးရဲ့။ ရန်ကုန်ကဧည့်သည်ကို သွားပို့မလို့ ...”

“အမူးသမားသည် ရုတ်ခြည်း အမူးပြေသွားဘိသကဲ့သို့ ဣန္ဒြေဆယ် ကာ အဝါကို မသိမသာ စောင်းကြည့်ဟန်နှင့် ယိမ်းယိုင်စွာထွက်သွား၏။ တထိတ်ထိတ်နှင့် ချွေးစီးကြီးများပြန်လျက်ရှိသော အဝါသည် အမူး သမား ဝေးသွားမှပင် ပင့်သက်ရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မင်းဝမ်း သည် ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက်လျှောက်လာပြီးနောက် အိမ်ငယ်ခပ်ကုပ် ကုပ်တစ်ခု၏ အမှောင်ရိပ်သို့ဝင်၏။ အဝါသည် မင်းဝမ်းနှင့်အကွာမခံဘဲ ကပ်လျက်လိုက်ပါသွား၏။

အိမ်မျက်နှာစာတွင် အမှောင်ရိပ်၌ သစ်တုံးတစ်တုံးကို အထစ်ပြုလုပ် ထားသော လှေကားမှတက်ရသည်။ အပေါ်သို့ရောက်သော် တွန်းလိုက်လျှင် အလိုလိုပြန်ပိတ်သော တစ်ဖက်ယိုင် ဝါးတံခါးငယ်ကို တွန်း၍ဝင်ကြ၏။

ရှည်လျားလျားရှိသော အိမ်တွင်းသို့ရောက်သွားကြသည်။ အိမ် အလယ်ရှိ လေးထောင့်မီးဖိုမှ ထင်းမီးရောင်သည် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် မောဟိုက်စွာလောင်နေသောကြောင့် အိမ်အတွင်း၌ ဝိုးတဝါးသာ မြင်ကြရ

များကို ဘူးခါးငယ်တွင်ထည့်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ကျိုက်ရ၏။
ထို့နောက် ဘိန်းပြောင်းကို စူးတံနှင့် ထိုးဖောက်ရင်း အိပ်ရာမှထဘဲ
လှမ်းပြော၏။

“အေး ဆွန်ဝမ်းပြန်လာရင် ကောင်းတာပေါ့။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်
လောက်ပါလားလဲ”

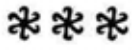
ဦးကျိဝမ်းသည် ခပ်ပုံကိုလုံးလျက် ပြောင်းထဲသို့ထည့်ပြီးလျှင် မီးစကို
ဖူးခနဲမှုတ်လိုက်ကာ ဝါးခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ခေါင်းပြန်အုံး၍ ပြောင်းတံကို
ရိုက်၏။

အဝါသည် မိအိုဖအိုကြီးများကို မျက်တောင်မခတ် တစ်မိမိမိကြည့်
ရင်း မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များပြည့်အိုင်လာသည်။ အဝါ၏ နှုတ်ခမ်းသည်
တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မျက်လွှာချလိုက်သောအခါ မျက်ရည်များ
လိမ့်ဆင်းလာသောကြောင့် နေရာမှထလျက် အိမ်နောက်ဖေးကပြင်သို့ ထွက်
ခဲ့သည်။ မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏ နောက်သို့ကပ်လျက် လိုက်ပါသွား၏။

အဝါ၏ ပါးပြင်ပေါ်၌ လိမ့်ဆင်းတွဲခိုလျက်ရှိသော မျက်ရည်ပေါက်
ငယ်တစ်ခုသည် အမှောင်ထုတွင် စိန်ရောင်တောက်ကာ ကြယ်ရောင်ကလေး
များကြောင့် ဝင်းလက်နေ၏။

ညဉ့်၌ လေအေးသည် သစ်ရွက်ချင်းခတ်သံနှင့်အတူ ပြက်ရယ်ပြု
လျက် အဝါတို့ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာသည်။ အိမ်နောက်ဖေးကပြင်တွင် မည်း
မည်း အရိပ်မျှထင်သော မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ယောက်အား ကြယ်ပြောင်
ကလေးများသည် မှုန်မှိုင်းသောကောင်းကင်ထက်မှနေ၍ ပေကလပ် ပေ
ကလပ်နှင့် ကြည့်နေကြ၏။

အဝါသည် အသံမထွက်ဘဲ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငင်မိရှာ၏။

[၃]

တီးလုံးအဆန်းကလေးများကို လေချွန်သော ကျေးငှက်တို့၏အသံသည် အဝါ၏ နားထဲသို့ ချိုလွင်စွာဝင်လာ၏။

အဝါသည် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လိုက်၏။ ငှက်ငယ်တို့၏ ချိုလွင်သောတေးချွန်သံကိုနားထောင်ရင်း မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ခန်းခြောက်ပြီဖြစ်၍ တင်းကျပ်ကျပ်ရှိနေသော ပါးပြင်ကို သတိထားမိသည်။

အဝါသည် မကြံရွယ်ဘဲ အလိုလို တစ်ချက်ရှိုက်မိပြန်၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ရာဘဝတွင် ပျော်ရတော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ရင်း အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထ၏။ ဘိန်းမှိုင်းဝလျက်ရှိသော မိအိုဖအိုကြီးများသည် ယခုအချိန်အထိ အိပ်ရာထက်တွင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြသေး။

အဝါသည် မိမိအိပ်ရာကို သေသပ်စွာသိမ်းဆည်းပြီးနောက် မီးဖိုနှင့် တည့်တည့် ထရံ၌ထောင်ထားသော ဝါးကျည်တောင့်လွတ်များကို ကျောပိုးခြင်းတောင်းထဲသို့ထည့်ကာ ခေါင်းတွင်လွယ်လျက် ရေဆိပ်သို့ဆင်း၏။

ငယ်စဉ်ကပြုခဲ့ရသော အလေ့အကျင့်သည် ယခုအချိန်၌မူ ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလိုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိရသေး၏။

“ဟယ် ဒါတို့လူမျိုး တို့လေ့ တို့အကျင့်ပဲ၊ အားလုံးလည်း ဒီလိုပဲ ရေခပ်နေကြရတာ မဟုတ်လား။”

အဝါက မိမိဘာသာ စိတ်ကိုတင်းလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်ကဆိုလျှင် မွေးထုနဲ့သာများ ကိုယ်မှာခြယ်လျက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အလုပ်ခွင်အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ခေါင်းပေါ်၌ ဖြူစင်ပေါ့ပါးသည့်

အဝတ်ပိုင်းကလေးကို စည်းနှောင်ခဲ့ရ၏။ ယခုမူ လေးလံမည်းထူသော
ကျောပိုးခြင်းတောင်းကြီးကို ခေါင်းပေါ်တွင် သိုင်းနေရလေပြီ။

အဝါသည် ရင်တွင်းမှလှုပ်ရှားလာရပြန်၏။ ယခင်လုပ်ငန်း ယခင်
အပေါင်းအဖော် ယခင်နေထိုင်မှုမျိုးနှင့်တကွ ကိုကို သတိရလာပြန်၏။

“အို ... ဒါ တို့အမျိုး၊ တို့အရပ်၊ တို့ခလေ၊ ငယ်ငယ်က ဒီလိုနေခဲ့
တာပဲ”

အဝါသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်အားပေးလျက် ခပ်သုတ်သုတ်သွား၏။
သဲဖြူလမ်းကလေးတစ်လျှောက်လုံး၌ ချိုလွင်သောတေးကို လေချွန်လျက်
ရှိကြသော ‘တောင်ပီစူး’ ငှက်ငယ်တို့သည် တောပန်းကလေးများကို အလှ
အယက် ဆိတ်ဆွနေကြ၏။ ထိုတောပန်းပေါင်းစုံတို့၏ သင်းပျံ့သော ရနံ့
လေးများသည် သဲဖြူလမ်းငယ်တစ်လျှောက်တွင် တဝေဝေကြိုင်သင်းလျက်
ရှိ၏။

မျက်လုံးများမို့ဟန်ပြုသော အဝါ၏ မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ကလေးသည်
မိုးသောက်ပန်းနှင့်အတူ လန်းဆန်းနေ၏။ အဝါသည် သဲခုံထိပ်မှရပ်လျက်
ရှေ့တူရူသို့ကြည့်၏။

ပြာညိုညိုတောင်တန်းကြီးများသည် ဖြူလွသော နှင်းမှုန်များကို
မလုံတလုံလွှမ်းခြုံလျက် ဟန်တလုံး ပန်တလုံးနှင့် စိတ်ကြီးဝင်စွာ ရေမှန်ကို
ရှုသည်။ အဝါသည် ဖြူသောနှင်းဆုပ် နှင်းခဲကြီးများအကြားမှ ခေါင်းပြုနေ
သော တောင်ပြာကြီးကိုကြည့်လျက် ရေဆိပ်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်း၏။

မင်းဝမ်းသည် အဝါနှင့် မရှေးမနှောင်း ရေဆိပ်သို့ရောက်လာ၏။
သူသည် အဝါကဲ့သို့ပင် ဝါးပိုးကျည်တောင့်များကို ခြင်းတောင်းဖြင့် ခေါင်း၌
လွယ်လျက် ကျောတွင်ပိုးထားသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် ငယ်မူငယ်သွေး
မပျောက်သေးသော်လည်း ပါးကလေးများ ခပ်လျော့လျော့ ကျဆင်းစပြု
သည်။ သူသည် နွမ်းရိသောကိုယ်ဟန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာရင်း
ပိုးထားသောခြင်းတောင်းကို ရေစပ်၌ချ၏။

ထို့နောက် မိမိလုံချည်ကိုဖြန့်၍ ရှေ့နောက် လှည့်ပတ်ငုံကြည့်လျက်
နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ယမ်းခါပြီး ခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်၏။ ပြီးလျှင် ရေထဲသို့ဆင်း၍
မျက်နှာငုံသစ်၏။

မျက်နှာငုံ့သစ်ရာမှ ခေါင်းကိုမော့လိုက်သောအခါ ရေစပ်တွင် ရပ်လျက် အဝေးရှိတောင်တန်းပြာကြီးထဲသို့ နစ်မျောနေဟန်ရှိသော အဝါကို မြင်၏။ ထုထားသော ကျောက်ရုပ်မျိုးကိုမျှ မမြင်ဖူးရပါဘဲလျက်နှင့် ယခု မြင်နေရသော အဝါ၏ပုံသွင်ကို မင်းဝမ်းသည် တအံ့တဩ ငေးစိုက်မိ၏။

နှင်းသောက်သည့် လေအေးကို တဝကြီးရှူလိုက်တိုင်း ကုန်းထ လာဘိသို့ မောက်ကြွရုန်းကန်သော အဝါ၏ရင်အစုံသည် ...

ပွင့်သစ်သော မိုးသောက်ပန်းကဲ့သို့ လန်းဆန်းလှပ ပြည့်ဝနေထွေးသော အဝါ၏ မျက်နှာနှင့် အရွယ်ချင်းရော အလှချင်းပါ သူနိုင်ငါနိုင် အချင်းချင်း ပြိုင်နေကြသည်ကို မင်းဝမ်းမြင်နေ၏။

“အကလေး ဆွန်ဝမ်းရယ်”

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်မိနေရာမှ မျက် တောင်မခတ်ဘဲ မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ အောက်ဘက်သို့ ရွေ့လျားလာ သည်။

“ဘာလဲဟဲ့ မင်းဝမ်းရဲ့”

အဝါသည် ရှက်သွေးဖြန်းသောမျက်နှာဖြင့် မင်းဝမ်း၏ကြည့်ပုံရူပုံကို ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ကြည့်သည်။ မင်းဝမ်း၏မျက်လုံးသည် အဝါ၏ရင်အစုံမှ တဖြည်းဖြည်း ခါးအောက်ဆီသို့ ရွေ့လျားလာကာ လုံးဝန်းသောဆီးခုံနှင့် တင်းတင်းမို့သော တင်ပါးနေရာတွင် ခေတ္တ မျက်လုံးကိုရပ်နားလျက် တံတွေး ကို မျိုချ၏။

“ဘာလဲဟဲ့ ညည်းဥစ္စာကြီးက”

“နေစမ်း နေစမ်း ခဏကလေး”

မင်းဝမ်းသည် အဝါရှိရာသို့ရောက်လာကာ အဝါ၏ပေါင်တံအစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ယားလိုက်တာဟယ် ညည်းကလည်း”

အဝါသည် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ ချောမွေ့ကျစ်လျစ်သော အဝါ၏ပေါင်တံအစုံသည် ထိုသို့ တွန့်ဆုတ်သွားကာမှ အမြောင်းအမြောင်း ထလျက် ကြီးထွားသလောက် သန်သန်မာမာတောင့်တင်းလှကြောင်းကို ပို၍ သိလာရ၏။

“တကယ့်ကိုဟယ် ညည်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးသေး သလိုပဲ”

“ဘာတုံးအေ ညည်းဟာက ရှက်စရာကြီး တော်တော်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မ”
အဝါသည် ရေကျည်တောက်ခြင်းရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ခြင်းတောင်း ကိုလွယ်လျက် ရေထဲသို့ဆင်းကာ ရေကျည်တောက်များ ယူဆေးသည်။ အဝါ၏ ဝင်းဝါတင်းရင်းသော ခြေသလုံးသားကလေးများသည် ဖန်ရေလှိုင်း များ ရစ်ဝိုင်းရိုက်ခတ်နေသောကြောင့် အရောင်ထွက်နေဘိသို့ရှိ၏။ မင်းဝမ်း သည် အဝါ၏ခြေသလုံးသား တင်းတင်းဝင်းဝင်းကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။

“ငါဖြင့် ညည်းကိုနှမြောတာပဲ ဆွန်ဝမ်းရယ်၊ ညည်း ဘာလို့များ တို့ဆီပြန်လာချင်ရတာပါလိမ့်။ ငါထင်တယ် ... ညည်း တွေ့ဖူးတောင် တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးခါထက်မပိုဘူး”

“စိတ်ညစ်ပါဘိအေ ညည်းတို့ဥစ္စာက မိုးလင်းလာရင် ညစ်တီးညစ် ပတ်တွေ ထွက်နေကြတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဆွန်ဝမ်း ငါညည်းကိုနှမြောလွန်းလို့။ ညည်းနဲ့ တို့အရပ် က မတန်ပါဘူး။ ဒီမှာ ညည်း ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

“ကဲ ... ဘာတုံး”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဟောဒီ ငါ့တင်ပါးတွေ၊ ပေါင်တွေ၊ ရင်ဘတ် တွေကို”

မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာသည် တည်တံ့လျက်ရှိသည်။ မင်းဝမ်း၏ စကား သံသည် တည်ငြိမ်တိုးသက်သည်။ နှစ်ရပ်ပေါင်းသော် လေးနက်သောအသွင် ကိုဆောင်လျက် ကြေကွဲဖွယ်ရှိ၏။

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကို အထူးဂရုထားကြည့်၏။ မင်းဝမ်း ၏ နားထင်စပ်သည် လျှောကျညှိုးခြောက်နေ၏။ မျက်ကွင်းနှစ်ခုသည် မသိမသာညိုလျက် အောက်ခြေတွင် အရေအရစ်များထင်စပြု၏။

လျှောရဲသောပါးပြင်အောက်တွင် ခြောက်သွေ့ရင့်ရော်သော နှုတ်ခမ်း ကိုဝိုက်လျက် ကြီးရင့်ဟုန်ပေါ်စေသော အရေးအစင်းကြီး တစ်ဖက်တစ်ခု

သည် အဆီပြန်သော နှာပေါက်ထိပ်ဘေးမှ အစပြု၍ထင်၏။ ခြံ၍ကြည့်သော် ပိန်ရှဲ့နွမ်းပျော့သော ဘူးသီးနုကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

အပေါ်အကျီမပါသောကြောင့် အထင်သားမြင်ရသည့် အိတွဲသော ရင်သားအစုံသည် ချွေးခံအကျီအတွင်း၌ ချောင်ချိစွာ ခပ်ပျော့ပျော့ရှိ၏။

ကျသောတင်သားနှင့် ပိန်မြောင်းမြောင်း ပေါင်တို့သည် သားများ မိခင်ကဲ့သို့ အရိုးသီးခြားပေါ်၏။

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ လက်ပြင်ရိုးငေါ့သော မွဲခြောက်ခြောက် ကျောပြင် တင်သားတို့မှ ပေါင်တံတို့အထိ အမှတ်မထင် ကြင်နာစိတ်နှင့် ထိတွေ့ပွတ်သပ်ပြီးနောက် မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

မင်းဝမ်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာလျက် လျှံကျလှလှနှင့် ပါးပြင်ပေါ်ကိုစီးဆင်းရန် တာစူနေကြ၏။ သို့သော် မင်းဝမ်းသည် နှုတ်ခမ်းသားကလေး အနည်းငယ်ကို ကိုက်လိုက်ရုံမျှဖြင့် ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်ရည်တို့သည် အတွင်း၌ အလိုလိုသွေ့ခြောက်သွားကြရသည်။ ပြီးလျှင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ဟဲခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

အဝါသည် မင်းဝမ်းနှင့်ရော၍ မရယ်နိုင်ဘဲ မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကို မလှုပ်မယှက်ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် အလိုလို ထိခိုက်လာ၏။

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏ လတ်ဆတ်သော ပွင့်သစ်စမျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်ကမ်းတောင်ခြေရှိ မြူနှင်းတွေ ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ငါလေ ခုထိ လင်မရသေးတဲ့အပျိုဟဲ့၊ အပျိုလည်း အပျိုပဲ။ အသက်လည်း ညည်းထက် ‘တောင်ယာတစ်ခုတ်’ ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား ... ဒါတောင် ...”

မင်းဝမ်းသည် ဆိုင်းဆိုနေသော မြူနှင်းပြင်ကြီးကိုကြည့်လျက် ပြောရင်း အသံနစ်ဝင်သွားသည်။ ထို့နောက် ငေးစိုက်နားထောင်နေသော အဝါဘက်သို့လှည့်၍ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ရယ်ပြန်သည်။

“ညည်း မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ငါ့မှာ ကလေးမမွေးရသေးတာ တစ်ခုပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ပျော့နေပြီလေ ...”

အဝါသည် မင်းဝမ်းက ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောနေပါလျက် ပို၍ပို၍ စိတ်

မကောင်းဖြစ်လာသည်။ မင်းဝမ်း၏ ရယ်သံသည် ငိုဖို့ရန် ကုန်နေပြီဖြစ်သော ကြောင့် ခံစားခဲ့ရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကင်းသော ရယ်ခြောက်ခြောက်အသံနှင့် ရောနှောဖွင့်ဟနေကြောင်း အဝါစိတ်ထဲ၌ အလိုလိုသိ၏။ မင်းဝမ်းသည် ခြောက်ကပ်ကပ်အသံနှင့် ဆက်ရယ်နေ၏။

“ညည်း ဒီလို မရယ်စမ်းပါနဲ့ မင်းဝမ်းရယ်၊ ညည်းရယ်နေတာ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ...”

မင်းဝမ်းက ရယ်မြဲရယ်နေသေး၏။ ရယ်ပင်ရယ်နေသော်လည်း မျက်နှာကိုကြည့်ရသည်မှာ ငိုသလိုဖြစ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာ ပြီးနောက် အရယ်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သတိ မေ့သွားသလို ငြိမ်သက်ငေးငိုင်၏။ ခဏကြာလျှင် ငေးသောမျက်နှာရှိ ဖြူ ရော်ဖျော့တော့သော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့က မပွင့်တပွင့် လှုပ်လာသည်။

“အရင်က ဆိုရင်တော့ ငါငိုခဲ့ရတာပေါ့အေ၊ အခုတော့ တွေးလိုက် တိုင်း ရယ်ချင်လာတာပဲ။ နေဦး ညည်းကို ငါနောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရ ...”

မင်းဝမ်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် မျက်နှာ ပြောင်းလိုက်၏။

“ဟေး ... ညည်း ဒီမှာမနေပါနဲ့တော့လား ဆွန်ဝမ်းရယ် ... ညည်း ဒီမှာနေရင် ငါတော့ ...”

မင်းဝမ်းသည် စိတ်မချမ်းမြေ့သောမျက်နှာဖြင့် စကားကိုမဆက်ဘဲ ထား၏။ အဝါသည် ရေကျည်တောက်များကိုယူလျက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆေးကြောနေသည်။ သို့ဆေးကြောရင်း မင်းဝမ်းပြောသည့်အတိုင်း မိမိကိုယ် ကိုယ် ညက အကြိမ်ကြိမ် တွေးတောခဲ့သည်ကို ထပ်၍စဉ်းစား၏။ မင်းဝမ်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသည်ကိုလည်း ဤအရပ်သူ အဝါကသိ၏။

“အေး ... အဲဒါ ငါညက စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ခက်တာကအေ ... ဒီခရီးနဲ့ စရိတ်စကဟာ နည်းတာမဟုတ်တော့ ချက်ချင်းပြန်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ။ မပြန်နိုင်ခင်တော့ ငါ့ကိုယ် ငါ့စိတ်ကမပါရင် ဘယ်သူမှ လာမစော်ကားနိုင်ပါဘူး ...”

ပြောသာပြောရသည်။ အဝါသည် မိမိတို့၏ အရပ်ခလေးကို သိပြီး

ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်နေ၏။ မိမိတို့အရပ်တွင် မုဒိမ်းမှုဟူ၍မရှိ။ အရွယ်ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးကို ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်က ကြိုက်ခဲ့သော် မိဘမောင်ဘွားတို့၏ ရှေ့၌မဟုတ်ပါက အတင်းဝင်လုံးနိုင်သော အလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်လုံးထွေးသတ်ပုတ်၍ ယောက်ျားကလေးက အနိုင်ရသော် အနိုင်ယူသွားခဲ့သော် မိန်းကလေးက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်စေဦး။ အမှုအခင်းကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်ရိုးမရှိ။

ဤသို့သောအရပ်မျိုးမဆိုထားနှင့်၊ တရားဥပဒေဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်ထားသော မြို့ကြီးပြကြီးတို့၌ပင် မိန်းကလေးတွေ စော်ကားခံနေကြရသည့် သတင်းမျိုးများ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သတင်းစာထဲ၌ဖတ်ရ၏။ ဤသည်တို့ကို သတိရလာသောအခါ အဝါသည် ချက်ချင်းရင်ဖိုလာ၏။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်တွေးတောရင်း ရေကျည်တောက်ထဲသို့ ရေထည့်နေသော မင်းဝမ်းသည် ခါးဆန့်လိုက်သည်နှင့် မိမိတို့ရှေ့၌ ရေမှန်ကြည့်နေသော တောင်ပြာပြာကြီးကို မြင်ရ၏။ တောင်ပြာပြာကြီး၏ခါးတွင် ဖြူသော မြူပါးပဝါကို မလုံမလဲရစ်ပတ်ထား၏။ မင်းဝမ်းသည် အဝါဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ညည်း ဟော ဟိုတောင်ပြာပြာကြီးတွေပေါ်မှာနေတဲ့ နာဂလူမျိုးတွေ အကြောင်းကိုသိသလား”

“ဟင့်အင်း ဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ ငါက ဒီမှာမှ နေရတာမဟုတ်တာ”

“အဲဒီ တောင်ပြာကြီးပေါ်မယ် နေကြတဲ့နာဂတွေအကြောင်းကို ပြောပြရင် ညည်းလို အောက်ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကျောင်းနေပြီးကြီးလာတဲ့ ကောင်မတွေအတွက် သိပ်အံ့ဩမယ်သိလား၊ ညည်း သိပ်လည်းလန့်သွားမှာပဲ ...”

“ဘယ်လိုလဲ ခေါင်းဖြတ်တဲ့အကြောင်းလား၊ အဲဒါ ငါကြားဖူးသားပဲ”

“အကလေး ခေါင်းဖြတ်တာ ဘာဆန်းလဲ။ လူတိုင်းသိတာပဲ”

“ဒီမှာ အဲဒီတောင်ပြာကြီးတွေအပေါ်က ကောင်ကလေးတွေ ကောင်မလေးတွေဟာ အရွယ်ရောက်စအချိန်ကတည်းက ‘ပန်’ လို့ခေါ်တဲ့ အိမ်လွတ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အကုန်လုံးစုပြီး လင်မယားလို အတူအိပ်ကြ၊ သဘောတူတူ မတူတူ အတင်းလုံးကြသတ်ကြ မယားမယူရသေးတဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီးသားလူကြီးက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုဝင်လုံး၊ ဘေးက

အဖော်တွေက ဝိုင်းရယ်ကြ၊ အားပေးကြ၊ တစ်ခါတလေ ကောင်မလေး
ဘက်ကဖြစ်ဖြစ်၊ ယောက်ျားကြီးဘက်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကူသတ်ပေးကြ ...”

“ဒီလိုနဲ့ နောက်အသားကျလာတော့ ဒီည သူနဲ့အိပ်၊ နောက်တစ်ည
နောက်တစ်ယောက်နဲ့အိပ်၊ ကလေးမရမချင်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူတွေ အလဲလဲ
အိပ် ကိုယ်ဝန်ရှိလာမှ နောက်ဆုံးတွေ့တဲ့လူကို ငါ့ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုပြီး
ဆွဲယူ အဲဒီအကြောင်းကို ညည်းပြောပြမလို့”

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကြက်သီးထပြလိုက်ရာ
မောက်အံထွက်နေသော ရင်သားအစုံသည် သွက်သွက်ခါသွား၏။

“ဟယ် ... ဒီလိုပဲလားဟယ် မင်းဝမ်းရယ်၊ ညည်းပြောသလိုသာ
ဖြင့် ...”

“ဟုတ်လို့တာပအေး၊ အဲဒါ တို့အမျိုးတွေပ၊ တို့လည်း အတူတူပဲပ။
ပန်မရှိတာကလွဲလို့ အပျိုလေးတွေဖြစ်လာရင် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်တွေ မျိုးမတော်
တဲ့အိမ်တွေမှာ သွားအိပ်နေကြတာပ ...”

“ကြဲကြီးစည်ရာဟယ် ဒီလိုသာဆိုမှဖြင့် ...”

အဝါ၏မျက်နှာသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေ၏။ အဝါသည် တွေး
ရင်းတွေးရင်း ကြက်သီးထလာပြန်၏။ မိမိသည် မိမိရပ်ရွာကလေးသို့ ရောက်
လျှင်ရောက်ချင်း ကျီမိုး၏ အထိတ်တလန့်ပြုမှုလိုက်ပုံကို ချက်ချင်းသတိရ
လာ၏။ အဝါရင်သည် ဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် အသက်ရှူပြင်းနေရ၏။

မင်းဝမ်းသည် နာဂလူမျိုးတွေအကြောင်းကို မိမိသိသရွေ့ အဝါကို
ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

အဝါနားထဲ၌ကြားနေရသော နာဂအမျိုးသားတို့ အတွေးအခေါ်နှင့်
ယဉ်ကျေးမှုတို့သည် အဝါအဖို့ မယုံနိုင်အောင် ဆန်းကြယ်နေ၏။

နာဂလူမျိုးများအဖို့ အရွယ်ရောက်ပြီးသော သားယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်မရှိသေးပါက အိမ်၌အိပ်လျှင် မိခင်ကို
မရှိသေရာ ဖော်ကားရာရောက်၏။ ရိုင်းစိုင်းသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်ကို
ရိုသေသည့်သားဖြစ်ရကား အိမ်ထောင်မပြုမချင်း မိဘအိမ်၌ အိပ်စက်မှုမပြု။

အရွယ်ရောက်ပြီးသော နာဂအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်
မပြုသေးသမျှ အိမ်၌အိပ်လေ့မရှိ၊ အိမ်၌အိပ်သော် အရှက်ကင်းမဲ့သူဖြစ်၏။

ဖခင်ကိုမြို့ဆွယ်သူဖြစ်၏။ ခေါင်းဖြတ်နတ်တင်ရန်ကောင်းသော သမီးပျို တည်း။ ထို့ကြောင့် အကျင့်ကောင်း၍ မိဘရိုသေသော၊ ရှက်ကြောက်တတ် သော သမီးပျိုတိုင်း အိမ်ထောင်မကျမချင်း ဖခင်ကိုရိုသေသောအားဖြင့် အိမ်၌ မအိပ်ကြ။

ထို့ပြင် နာဂအမျိုးသားများသည် အလွန်ပင် အရှက်ကြီးသူများ ဖြစ်ရ ကား မိဘမောင်ဘွား ဆွေမျိုးတို့၏ ရှေ့၌ နာဂမိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မရိုးသား သော မျက်လုံးနှင့်လည်း မကြည့်ရ၊ မရိုးသားသော သို့မဟုတ် နောက်ပြောင် သည့်စကားကိုမျှလည်း ရယ်ဖွယ်အဖြစ်ပင် မပြောရ၊ ပြောလျှင် မိဘမောင် ဘွားကို အရှက်ကွဲလေအောင် စော်ကားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိဘမောင် ဘွား ဆွေမျိုးများက ထိုသို့ပြုသူအား ခေါင်းဖြတ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသူသည် မိဘမောင်ဘွားဆွေမျိုးတို့၏ မျက်ကွယ်ဖြစ် သော ပန်၌ အမျိုးသမီးက သဘောတူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ကာမ ကိုပင် အရယူနိုင်၏။

အမျိုးသမီးကလည်း ထိုသို့ပြုပါသည်ဟု မိဘကိုပြန်မပြော။ ပြော လျှင် မိဘကိုမလေးခန့်သော အရှက်ကွဲအောင်ပြုသော သမီးဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းဖြတ်ခံရမည်။ အခြားသူများကလည်း မပြောကြ။ ပြောလျှင် မိန်း ကလေး၏မိဘကို အရှက်ကွဲစေရန် တမင်လာရောက်ရန်စသောသူဖြစ်သော ကြောင့် ခေါင်းဖြတ်ခံရမည်။

ကိုယ်တီးနေကြသော နာဂအမျိုးသားတို့သည် အလွန်အရှက်ကြီး သော လူမျိုးများဖြစ်ကြ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မိမိရှေ့၌ ‘လေလည်’ မည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူသည် မိမိကို မလေးမခန့်စော်ကားရန်စသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၌ အရှက်ရနေရာ ထိုသူ၏ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီးမှ ထိုအရှက် သည် ပြေပျောက်၏။

ဤအကြောင်းများထက်ထူးခြားသော ကြက်သီးထဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်မှာ ‘ပန်’ ကိစ္စဖြစ်၏။

‘ပန်’ ထဲသို့ အသစ်စက်စက်ရောက်လာသော မိန်းကလေးသည် မိမိ အလိုတူသူအဖော် တစ်စုံတစ်ယောက်မရှိပါက တွဲဖက်ကင်းနေသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ ဖက်လုံးခြင်းကို ခံရတတ်၏။

ထိုသို့ အလုံးအသတ်ခံနေရစဉ်အခါ၌ မိမိဘက်မှကူဖော်ကူဖက် မမျှော်လင့်လေနှင့်၊ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောနေကြမည်သာဖြစ်၏။ ထိုသည့်နောက် ကျင့်သားရလာသောအချိန်၌ မိန်းကလေးလည်း အရွယ်ရောက်လာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီးသည့်နောက် မိန်းကလေးအဖို့ သင်ပေးမည့်သူ မလိုချေ။

မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မိမိနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ကြည်ဖြူ နိုင်မည့်သူကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးချယ်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ရွေးချယ်ရာ၌ အချို့ကို နှစ်ပတ်ခန့်တွဲမည်၊ အချို့ကို သုံးလခန့် တွဲမည်။ ဤသို့တွဲကြည့်နေကြရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တာရှည်နေ၍ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် သိလာမည်။

ဤသို့သိလာပြီးနောက် ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ မည်သူနှင့်ရှိလာ သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိမှန်းထားသူနှင့် ဆုံစည်းရအောင် မိန်းကလေးက ရှာဖွေ ဖန်တီးလိမ့်မည်။

ထို့နောက် မိမိ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း ပြောပြမည်။ ထိုအခါ ယောက်ျားပျိုသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ မယားအဖြစ် အသိအမှတ် ပြု၍ ပေါင်းသင်းရန်အတွက် 'ပန်'မှ မိမိအိမ်သို့ ခေါ်သွားလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် နာဂအမျိုးသမီးတို့သည် အားလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် သွေးစပ်သူတွေချည်းဖြစ်ကြသည်ဟု အချင်းချင်း ချစ်ခင်ကြ၏။

အချင်းချင်းတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြရာ၌ "မင်းအမေ နေကောင်းရဲ့လား" ဟုမေးလိုလျှင် "မင်းနှင့် ငါတို့အမေ နေကောင်းရဲ့လား" ဟု မေးကြ၏။

"မင်းကလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား" ဟု မေးလိုလျှင် "မင်းနှင့် ငါတို့ရဲ့ကလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား" ဟုမေးကြ၏။ ဤသည်တို့သည် နာဂအမျိုးသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအသုံးအနှုန်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ပိန်းကူးလူမျိုးတို့သည်လည်း ရှေးယခင်အခါက နာဂလူမျိုးများပင် ဖြစ်ကြလျက် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မြစ်ကမ်းသို့ရောက်မှ အဝတ်ဝတ် တတ်လာကြသည်ဟု မင်းဝမ်းက ရှင်းပြ၏။

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာကို အထိတ်တလန့်ကြည့်လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။ မိမိသည် တကယ်ပဲ ရင်ဟင်းဖွင့်၍နေကြသော နာဂလူမျိုးပေလားဟု တွေး၏။

မိမိငယ်ငယ်က မိမိတို့ ပိန်းကူးအမျိုးသမီးများသည်လည်း အခြားသူစိမ်းလူမျိုးများ မရောက်ရှိလာပါက ရင်ဟင်းလင်းဖွင့်၍ နေလေ့ရှိကြောင်း ခပ်ရေးရေးသတိရ၏။

အင်္ဂလိပ်စကားကို လည်လည်ပတ်ပတ်ပြောတတ်၍ ခေတ်မီ ပညာတတ်တို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော အဝါသည် မိမိကိုယ်မိမိ နာဂအမျိုးအနွယ်တစ်ယောက်ဟု သိရှိလာသည်နှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးဆုတ်သွားကာ ယူကျုံးမရဖြစ်လာ၏။

“တို့များ တကယ်ပဲ ဒီနာဂလူမျိုးတွေထဲက လူမျိုးတစ်မျိုးပဲလား၊ ညည်း သေသေချာချာသိလို့လား။”

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော မျက်နှာကို သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ နာဂလူမျိုးဖြစ်လည်း ကိုယ့်လူမျိုးပဲ မဟုတ်လားဟု မင်းဝမ်းကတွေး၏။

မင်းဝမ်းသည် မိမိ နာဂလူမျိုးဖြစ်နေရသည့်အတွက် ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်းမရှိ။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ ဓလေ့စရိုက်သည် သူတစ်ပါးတို့ အစော်ကားခံရရန် တမင်ဖန်တီးထားသလို ရှိနေခြင်းကိုသာ ခံပြင်းနေခြင်းဖြစ်၏။ ယခု အဝါ၏မျက်နှာပျက်နေပုံမှာ မိမိကဲ့သို့မဟုတ် မိမိစိတ်ထဲ၌ အဝါကို ပိုလွန်းသည်ဟုထင်၏။

“ငါ သေသေချာချာတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းစဉ်းစားကြည့်”

“နေကလေးသာလို့ ပလူကောင်ကလေးတွေ မြေတွင်းထဲကထွက်ကြတဲ့ ‘ပင်ရုံး’ ဆိုတဲ့ လ၊ရောက်ရင် တို့ ပိန်းကူးဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေဟာ ‘အကု’ ဆိုတဲ့ ပွဲကြီးလုပ်ကြတယ်မဟုတ်လား။”

“ညည်း မှတ်မိမှာပေါ့အေ၊ တို့ကလေးတုန်းက ညည်းနဲ့ငါနဲ့ လက်တွဲပြီး မီးပုံကြီးကို ပတ်ပတ်လည် ကကြတော့ တို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ကောင်ကလေးတွေ အတင်းဝင်လာလို့ တို့ဆွဲပြီးသတ်ခဲ့ကြတာလေ”

အဝါ၏မျက်လုံးသည် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြသော ဖန်

လှိုင်းတွန့်ကလေးများဆီသို့ ငေးစိုက်နစ်မြုပ်နေရာမှ ငယ်ငယ်ကအကြောင်း များကို ဝိုးတဝါးတွေးတောရင်း ငေးမှိုင်မှုမပျက်ဘဲ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ် ၏ ။

“အဲဒီ ‘အကု’ ပွဲတော်မှာ တို့ဆိုကြရတဲ့ သီချင်းတွေတော့ ညည်း မေ့ကုန်မှာပဲ အဲဒီအထဲမှာ”

“ပေါင်ခေါ်လောင်မီးပူ ခေါင်ညိုဟူးလေ
အာလောင် လောင်ယားပူ တိုဆားဟူးလေ
အော ... အော ... လောင်ပါး ကော်လား ဟစ်ပံဆီးလား
အော် ... ယော်တိုင်း လိုင်းနောင်ဟာဟဲဟာ ...။

အဲဒီသီချင်းပုဒ်ကအကြောင်းတွေကို ညည်းသိရဲ့လား”

“ဝက်စွယ်ကိုဆင်မြန်းထားတဲ့ ပေါင်ခေါစစ်မိုလ်ကြီးလာပါပြီ။ ကျား စွယ်ကိုဆင်မြန်းပြီး ခေါင်းရထားတဲ့ အာလောင်စစ်မိုလ်ကြီးလည်း လာပါပြီ”

“ဟော ... ဟော ... လောင်ပါး ရွာခေါင်းကြီး ငိုပါပြီ ...၊ ဟော ဟော်တိုင်း လိုင်းနောင်လူမျိုးတွေက ရယ်ကြပါပြီတဲ့”

“အဲဒီသီချင်းတွေဟာ တို့ အခုပိန်းကူးစကား တစ်ခုမှမပါဘူး။ အားလုံး နာဂစကားချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ တို့လူမျိုးတွေ ဟိုးအဝေး ကြီးတုန်းက စစ်နိုင်ကြ၊ ခေါင်းရကြလို့ ပျော်ကြရယ်ကြတာ၊ စစ်ရှုံးတဲ့ ရွာခေါင်းကြီးက ငိုနေရတာကို သီချင်းလုပ်ဆိုထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် တို့ရဲ့ ပွဲတော်မှာ ခုအထိ ဆိုနေကြတုန်းပေါ့”

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ မျက်နှာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် ၏ ။ အဝါ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ဖြင့် ဖြူရော်နေ၏ ။ အဝါ၏ ပန်းသွေးရောင်ထနေသော နှုတ်ခမ်းသားကလေးနှစ်ခုလုံး တုန်နေ ၏ ။ အဝါ၏ ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် စကားထွက်မလာဘဲ ဆွံ့အနေသူကဲ့သို့ အားစိုက်နေရ၏ ။

“ဒါ ဒါဖြင့် တို့ဟာ နာဂတွေပဲပေါ့”

“အေးပေါ့လေ ငါတို့ဟာ အဲဒီနာဂတွေရဲ့ အမျိုးမို့ ငါတို့ အခုနေကြ ထိုင်ကြတာလည်း နာဂတွေနဲ့ ဘာထူးသေးသလဲ၊ ကြည့်လေ၊ အပျိုကလေး တွေဟာ ဆွေမျိုးမတော်စပ်တဲ့ သူစိမ်းတွေအိမ်မှာ သွားသွားပြီး စုအိပ်ကြ

တယ်။ လူပျိုကလေးတွေကလည်း အဲဒီမှာ အတူလာပြီး အိပ်ကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေက သဘောမတူပေမဲ့လို့ ယောက်ျားကလေးတွေက အတင်း ဝင်လုံးကြတယ်။ ငါတို့မှာ 'ပန်' မထားတာနဲ့ အဝတ်လုံအောင်ဝတ်တာပဲ ထူးတာပဲ။ ပြီးတော့ အပျိုကလေးတစ်ယောက်ဟာ ...”

မင်းဝမ်းသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်တောင်လျင်မြန်စွာခပ်ရင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။ ခဏကြာအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ငြိမ်နေပြီးနောက် ဝါးကျည်တောက်များကိုဆေးရင်း ပင့်သက်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“တို့ပိန်းကူးတွေဟာ နာဂလူမျိုးကဖြစ်ဖြစ် ဘာလူမျိုးကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါက အရေးမဟုတ်ပါဘူးအေ၊ အရေးကြီးတာက တို့လူမျိုးအချင်းချင်းကိုက မကောင်းပါဘူးအေ။ တဖြည်းဖြည်း ညည်းသိလာမှာပဲ။ ငါတော့ရိုးနေပြီ။ ရိုးသမှ ယောက်ျားတိုင်းနဲ့ကို ရိုးနေပြီ။ ခန္တီးရှမ်းတွေကအစ ဘယ်ကောင်မှ ငါ့အတွက် အသစ်အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးအေ”

အဝါသည် ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မင်းဝမ်း၏ပါးစပ်ကို ပြေး ပိတ်၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြင်နာချစ်ခင် စွာနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ကြ၏။

အဝါ၏ ပြည့်တင်းသောမျက်နှာ၌ နှင်းဆီရောင်သန်းလာသည်။ နုထွတ်သောပါးပြင်တွင် နှင်းဆီရောင် ပို၍ရင့်၏။ တက်သစ်စ နေရောင်ခြည် သည် ငွေရည်ဖျန်းထားသော ဖန်ပြာတောင်ကြီးပေါ်မှကျော်ဖြတ်ကာ အဝါ၏ ခေါင်းကို ရွှေရည်လူးပေးသည်။

ငယ်နုသော မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်တို့သည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေကြသော်လည်း ချစ်ခင်ကြင်နာမှုဖြင့် ထုံအပ်သည့် နှလုံးသားချင်း မွတ် သိပ်စွာ ဖက်လဲတကင်းပြုနေရာမှ လူချင်းခွာလိုက်သည်။

အဝါသည် ကျောတွင်ပိုးထားသည့် ရေခြင်းတောင်းကြိုးကို ရွှေရောင် လူးနေသည့်ဆံစဉ် မဟူရာအနားကွပ်လိုက်ဘိသို့ ခေါင်းတွင်ရစ်သိုင်းကာ သဲလမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့မှတက်၏။

မင်းဝမ်းသည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် တစ်ဖက်စီလှုပ်နေသည့် ကားကား ကြွနေသည့် အဝါ၏တင်ပါးကြီးနှစ်ခုကိုကြည့်ရင်း စကားမပြောဘဲ နောက်မှ

လိုက်သည်။ ကုန်းဆင်းကလေးထိပ်သို့ရောက်သော် ကျည်တောက်များကို ကျောပိုးလျက် ရေခပ်ရန်အစီအရီထွက်လာကြကုန်သော ရွာအပျိုများနှင့် မိန်းမကြီးတို့ကို တွေ့ကြရ၏။

သွေးသားဆူဖြိုးစအရွယ်တွင် ခပ်ကြွကြွရှိသော်လည်း ခပ်အိအိ ပျော့တွဲနေသော အသားအရေရှိသည့် ရွာအပျိုတစ်စုကို အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ စကားအရ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ သတိထားမိသည်။

အပျိုတစ်စုတို့ကလည်း မိန်းမချင်းဖြစ်ကြသော အဝါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ယောက်ျားများက ကြည့်ကြဘိသို့ အထက်ပြန်အောက်ပြန် အနံ့အပြားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကြကုန်သည်။ ထို့နောက်မှ မျက်နှာကို မှတ်မိလာကြဟန်နှင့် ...

“ဟဲ့ ... ညည်းဆွန်ဝမ်းမဟုတ်လား၊ ဟယ် ... ဆွန်ဝမ်းဆပ်ဆိုးဘယ်တုံးက ပြန်လာတာတုံး၊ တို့ဖြင့် ညည်းငယ်ငယ်က ဒါလောက်ထွားလာလိမ့်မယ်တောင် မထင်ဘူး၊ အာ ... ကား၊ တစ်သွေးတစ်မွေးကြီးပါလား၊ ဟဲ့ ... ဦးကျိဝမ်းတို့တော့ ဘိန်းလှိုင်လှိုင်ရှုရဦးတော့မှာပ အေ ...”

အပျိုတစ်စုနှင့် အဒေါ်ကြီးတို့သည် အဝါ၏ ထွားသောရင် ကားသော်တင်တို့ကို ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ကြည့်လျက် အလှအယက် ဝိုင်း၍နှုတ်ဆက်ကြသည်။

မိန်းမတစ်သိုက်တို့ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် ဆင်းသွားသော် အဝါသည် ရှိုးတိုးရှုန်တန် စိတ်မသိုးမသန့်ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ကဲ ... ငါသွားမယ် ဆွန်ဝမ်း၊ ညည်း ...”

မင်းဝမ်းသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ပြုပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ အဝါ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင်ကြည့်နေပြီးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အဝါသည် မင်းဝမ်း၏ ပိန်ချပ်ချပ်နောက်ပိုင်းကိုကြည့်လျက် ကလေးဘဝကပင် မာနခပ်ကြီးကြီးဖြင့် ယောက်ျားကလေးအဖော်များနှင့် မည်သည့်အခါမှ အရောဝင်ခြင်း၊ ကစားခြင်းမပြုခဲ့ဖူးသော ချစ်လှသည့်သူငယ်ချင်းမကိုကြည့်ကာ ပင့်သက်ချလိုက်၏။

x x x

အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများကား အိပ်ရာမှထနှင့်ကြလေပြီ။ သူတို့သည်

အဝါရောက်လာသောအချိန်၌ နေ့စဉ်ပြုလုပ်နေကျ ဝတ္တရားအတိုင်း 'ဘိန်းပိတ်စ' ကို ရေဖျော်ညှစ်ယူလျက် 'ဟက်တား' ခေါ်သည့် ကြေးဝါဇွန်းခွက်ကြီးထဲသို့ ထည့်ပြီးလျှင် မီးဖိုပေါ်တွင် ဘိန်းဆီချက်နေကြလေပြီ။

အမယ်ကြီးသည် မီးဖိုကြီးဆေးတွင်ထိုင်လျက် ရိပ်ရိလှီးထားသည့် ငှက်ပျောရွက် မျှင်မျှင်ကလေးများကို မီးကင်ထားသော သံပြားစတစ်ခုပေါ်တွင်တင်၍ 'ခေါ်လီကား' ဟုခေါ်သော ဝါးစူးတံကလေးနှစ်ချောင်းနှင့် တရုတ်ခေါက်ဆွဲမွှေသကဲ့သို့ အထက်အောက်လှန်ပေး၏။ ထို့နောက် မီးဖိုပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် ကြေးဇွန်းကြီးအတွင်းမှ ဘိန်းဆီများကို အမယ်ကြီးလှော်ပေးထားသော ငှက်ပျောရွက်မျှင်ကလေးနှင့် ဂရုတစိုက် လူးလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ အမယ်ကြီးသည် မီးဖိုပေါ်သို့ ရေနွေးအိုးတစ်လုံး တင်လိုက်၏။

ပြင်ဆင်ဖွယ်ရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အချိန်၌ မီးအားကောင်းသဖြင့် မီးဖိုပေါ်မှ ရေနွေးအိုးသည် တစ်ခဏချင်း ဆူလာ၏။

အမယ်ကြီးသည် လက်ဖက်ခြောက်ကို ခပ်ဖန်ဖန်ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် သပွတ်အူဆိုထားသော 'ဘူးခါးငယ်' ကလေးအတွင်း၌ အဖန်ရည်ကို ထည့်နှပ်၏။ ထို့နောက် ရှူရန်အသင့်ဖြစ်နေပြီးသော 'ခပ်ပုံ' များကို အဘိုးကြီးအမယ်ကြီး ခွဲဝေလျက် ဝါးပြောင်းတံကိုယ်စီ၊ မီးစကိုယ်စီဖြင့် မီးဖိုဆေးတွင် တုံးလုံးလဲကာ ရှူကြ၏။

အဝါသည် မနီးမဝေးမှ တောက်တိုမည်ရပြုလုပ်နေရင်း မိခင်နှင့် ဖခင်ကြီးကို တစေ့တစောင်းကြည့်၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အလိုလို စက်ဆုပ်ရွံရှာသလို ဖြစ်လာ၏။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုမိဘနှင့် ဒီလိုလူမျိုးစု၏ အသိုက်အဝန်းထဲတွင် လူဖြစ်လာရပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်၏။

'အို ... ဘာတွေများ တွေးမိပါလိမ့်။ ဒီအဖေနဲ့ ဒီအမေ သွေးပဲ မဟုတ်လား။ ဘာပြုလို့ ဒီစိတ်မျိုးဝင်လာရပါလိမ့်မလဲ ...' ဟု တွေးပြန်၏။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျေနပ်စရာတော့ တစ်ခုမရှိတာ အမှန်ပဲ' ဟု တွေးပြန်၏။

ထိုတွေးတောမှုများကြောင့်လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဆောက်တည်

ခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းသောကြောင့် မျက်စိထဲ၌ ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွေလျက်ရှိသော တစ်အိမ်လုံးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် လှည်းသိုရှင်းလင်း၏။ တစ်အိမ်လုံး မှန်နံရံ တစ်ဖက်တွင်တစ်ပေါက်စီမျှသာရှိလျက် အမြဲပိတ်ထားလေ့ရှိသော ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုလုံးကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖွင့်၏။

ကျန်းမာ၍လှသော သူနာပြုဆရာမလေးသည် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဒေါသ ဖြစ်တိုင်း လှည်းသိုရှင်းလင်းနေလေရာ မြင်ရလိုက်တိုင်း ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြင့် အလွန်သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေ၏။

ဘိန်းပြောင်းကို တစ်ရှိုက်ပြီးတစ်ရှိုက် ရှိုက်လျက်ရှိသော ဦးကျိဝမ်း သည် ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသော အလင်းရောင်မှေးမှေးဖြင့် လှုပ်ရှားကုန်းကွ နေသော သမီးဆွန်ဝမ်းအား တစ်မိမိစိုက်ကြည့်၏။

ဤ မိမိရှေ့တွင်မြင်နေရသောသူကလေးသည် မိမိသမီး ဆွန်ဝမ်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ တောနတ်သမီးတစ်ယောက် မိမိတို့အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာ ခြင်းပေလားဟု ဘိန်းငွေ ယစ်ယစ်နှင့်တွေး၏။

သို့တွေးတောရင်းမှ ဆွန်ဝမ်းမှာ ငွေပိုကလေးများ ပါမလာခြင်း အတွက် အပြစ်ပြောဆိုရန်မလိုတော့ဟု စိတ်ထဲမှ ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ငွေပိုဟူသည်ကား သုံးလိုက်လျှင် ခဏနှင့် ကုန်ချင်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ ဆွန်ဝမ်းတို့အမေ ငယ်ငယ်ကနှင့် ဘယ်လိုမှနှိုင်းယှဉ်မရသော တော နတ်သမီးကလေးနှင့်တူသည့် ဆွန်ဝမ်းတစ်ယောက်လုံး အပျိုဘဝအတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ...

ဦးကျိဝမ်းသည် ထိုအပျိုကို တစ်နေ့လျှင် ဘိန်းတစ်ကျပ်သားဖိုး ကုန် အောင် ရှုပစ်သည်အထိ ငါးနှစ်ခန့်တော့ တစ်ကြီး ရှုပစ်နိုင်လောက်သည် ဟု စိတ်ကူးယဉ်လျက် ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် မျက်လုံးမှေးမှေးစင်းနေ၏။

အဝါသည် မီးဖိုဆားတွင် ငြိမ်သက်စွာဘိန်းရှုနေကြသည့် လဲလျောင်း လျက်ရှိသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများရှိရာသို့ မကြာမကြာ မျက်လုံးစွေ၍ ကြည့်၏။ ကြည့်မိတိုင်းလည်း ဒေါသဖြစ်၏။ ဒေါသဖြစ်တိုင်းလည်း အလုပ် ကို ပို၍သွက်လက်စွာလုပ်၏။

တစ်အိမ်လုံးနေသားတကျဖြစ်ကာ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သွား၏။ ဒေါသ မပြေသေးမီ လုပ်စရာကုန်သွားလေပြီ။ ဘာများ ဆက်လုပ်ရပါ့မလဲဟု

စဉ်းစားရင်း ငယ်စဉ်က နေ့တိုင်းလုပ်ခဲ့ရဖူးသော အလုပ်ကိုသတိရ၏။

ထို့ကြောင့် 'လုံဖတ်' ဟုခေါ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်သာရှိသည့် ဆန်ကောတစ်ချပ်ကိုယူကာ အိမ်ရှေ့သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့နံရံထောင့်တွင် ပုတ်ငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုပုတ်ထဲမှ စပါးအချို့ကို လုံဖတ်ထဲသို့ ထည့်ယူလာပြီးနောက် လက်တိုတွင်ထည့်၍ထောင်း၏။

သူတို့အရပ်တွင် ယနေ့ချက်ရန်ဆန်အတွက် ယခုပုတ်တွင်းရှိ လှမ်းပြီး စပါးများကိုယူ၍ ချက်ချင်းထောင်းကြရသည်မှာ အရပ်ခလေ့ဖြစ်၏။ အဝါသည် ငယ်စဉ်က မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ခဲ့သော ထိုခလေ့ကို ယခုအထိ မမေ့သေးချေ။

လက်ဆုံကျည်ပွေနှင့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ကင်းကွာလာခဲ့ရပြီဖြစ်သော အဝါသည် မကြာမီ လက်ကလေးများ ပေါက်ပြဲလျက် အဖုအဖု ထကုန်ကြ၏။

စိတ်ထဲတွင် မကျေမချမ်းဖြစ်တိုင်း ဒေါသနှင့် ပြုလုပ်နေရသော ကြောင့်လည်း ပို၍ အဖုက ပေါက်ပြဲကုန်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အဝါ၏ မျက်နှာတွင် ပါးအို့ကလေးများ ပိုမိုနိမြန်းကာ နဖူးဆံစတို့မှ ချွေးစီးကြောင်းများသည် ဝါဝင်းသောမျက်နှာပြင်တွင် မည်းနက်သော ဆန်ကလေးများကို ဖရိုဖရဲ အသားနှင့်ကပ်နေစေသောကြောင့် ပိုမိုလှပလာ၏။

အဝါသည် လက်ဆုံကျည်ပွေကို ပစ်ချလျက် လည်ပင်းမှ အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လုံဖတ်ကိုယူလျက် ဖွဲကြမ်းရောနေသော ဆန်များကို ပြာပစ်၏။

အဝါ၏လက်မောင်းဝဝကလေးပေါ်ရှိ အမွှေးနုများတွင် ဖွဲမှုန်ကလေးများ ကပ်နေကြသောအခါ ထသောပျိုးပင်ပေါက်တို့ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းနုနု ထင်းထင်းပေါ်လာသောကြောင့် အဝါ၏ပျိုမျစ်သန်စွမ်းမှုသည် ပို၍ထင်ရှားလာ၏။

အဝါသည် ပြာပြီးဆန်များကို လက်ဆုံထဲ၌ထည့်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်းပြန်၏။ အဝါ၏ဆန်ထောင်းပုံသည် ပိန်းကူးမကလေးများ ဆန်ထောင်းပုံနှင့် လုံးဝမတူ။

ပိန်းကူးမကလေးတို့၏ ဆန်ထောင်းပုံသည် ပျော့၏၊ နွဲ့၏၊ တင်ပါးကို ရှေ့တိုးနောက်ငင်ရင်း၊ ရင်ကို ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့၏။ ခါးကို အလိုက်သင့်

နဲ့၏။ စပါးပေါ်တွင် လက်ဆုံကျည်ပွေ့အကျမနာပေမဲ့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယမ်းခါနေအောင်လှုပ်၏။

‘ဆွိုင်ယွိုင်’ ဟူသော အဖောက်တေးသံကိုပြုလျက် ရှမ်းအမျိုးသမီး များ စပါးထောင်းကြသကဲ့သို့ ထိုနယ်တစ်နယ်လုံးရှိ သိန်းဖော (ကချင်) တို့နှင့် ပိန်းကူး အမျိုးသမီးတို့က လိုက်၍ထောင်းကြ၏။ ထိုနေ့စဉ်အလုပ် ဖြစ်သည့် စပါးထောင်းခြင်းကို ညင်ညင်သာသာဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ပြုလုပ် လေ့ရှိကြ၏။

အဝါကား ထိုသို့မဟုတ်။ အဝါ၏စပါးထောင်းပုံသည် မြန်၏၊ ကြမ်း၏၊ သန်လွန်း၏။ မိမိတို့အမျိုးဖြစ်လာမည်ကို အဝါစိုးရွံ့နေသော နာဂလူမျိုးများထောင်းပုံနှင့် လုံးဝတူနေ၏။

အဝါ၏ ငယ်သောခါးသည် သံမဏိကဲ့သို့ တောင့်၏၊ သန်၏၊ ယိမ်းယိုင်မှုမရှိ၊ အဝါ၏လက်ဆုံကျည်ပွေ့ လက်ဆုံတွင်းသို့ ကျသံသည် အားရှိ၏။ အောက်ခံမြေကြီးကိုပါ သိမ့်သိမ့်တုန်စေလျက် အုံးအုံးလည်း မြည်၏။ နာရီစက်ကဲ့သို့လည်း မြန်၏။ ခုံးကြွနေသော ရင်အစုံသည် လက်ဆုံကျည်ပွေ့ကို အားရပါးရမြှောက်၍ ထောင်းလိုက်တိုင်း ကြယ်သီး ဖြုတ်ထားသော အင်္ကျီတွင်းမှ စည်းချက်မှန်မှန် ရုန်းကန်ခုန်တိုး၏။

ခါးဆန့်လိုက်တိုင်း မို့ခနဲ မြင့်မောက်သွားသော တင်းတင်းတောင့် သည့် တင်ပါးအစုံသည် ခါးကုန်းလိုက်တိုင်း ဘေးသို့ပွင့်ကားသွားလျက် တပွေ့တပိုက် အိအိဝန်းဝန်းကြီးဖြစ်သွားရ၏။

အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကလေးငယ်တို့သည် အဝါ့ကို ရပ်၍ကြည့်နေကြ၏။ ရေခပ်ရာမှ ပြန်လာကြသော မိန်းမအချို့သည် ကလေး ငယ်များနှင့်အတူ ရပ်၍ကြည့်ကြ၏။ တစ်ဖက်မှလျှောက်လာကြသော ကာလသားနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုလူအုပ်နှင့်အတူ ရောနှောကာ အဝါ့ကို ကြည့်ကြပြန်၏။

ချက်ပြီးသားထမင်းကို လက်ဆေး၍ အချိန်အတော်ကြာ စားလာခဲ့ ရသော အဝါသည် ယခုအခါ ချက်မည့်ဆန်ကို ခုဖွပ်ယူနေရသည့်အခြေသို့ ရောက်ရှိလာရသောကြောင့် တွေးမိတိုင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီးလျှင် စိတ် မကောင်းဖြစ်မိတိုင်းလည်း တွေးမိနေ၏။

အဝါသည် မောရပန်းရမှန်း မသိရသေးမီ ဆန်များဖြူဖွေးသွား၏။ ဆန်များဖြူဖွေးလျှင် ဆန်ကောတွင်ထည့်၍ ချလျက် လုံချည်ကို တင်းတင်း တိုတိုပြင်ဝတ်၏။ ထိုအခါမှ ဘေးသို့ကြည့်မိရာ မိမိကို အထူးအဆန်းသဖွယ် အသက်မရှူဘဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော ကလေးများ၊ မိန်းမများနှင့် ကာလသားများကို တွေ့၏။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ဆိုလျှင် ဤသို့ဝိုင်းကြည့်နေပါက ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြင့် ရှက်သွေးဝင်ကောင်း ဝင်လိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဒေါသလည်းဖြစ် မောလည်းမောနေသောကြောင့် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တစ်ချက်စွာကြည့် လိုက်ပြီး လုံဖတ်ကို ခါးထက်တင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် တက် ခဲ့၏။

အိမ်တွင်းသို့ရောက်သော် ဘိန်းရှူပြီးကြပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့ တစ်စုံစီမုံ ညင်ညင်သာသာ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ ၏။ အဘိုးကြီးသည် အဝါဝင်လာသောအခါ အဝါရှိရာသို့ မျက်နှာလှည့် ကြည့်ပြီးနောက် ကချင်ဓားလွယ်တစ်ခုကိုလွယ်လျက် အိမ်ပြင်သို့ထွက် သွား၏။

အိမ်ပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အပြင်၌ရှိသော မိန်းမတချို့နှင့် မေးဖြေစကားပြောနေကြသည့်အသံကို အဝါ ကြားနေရသည်။ ထိုအသံ သည် အဝါအား ရောင်းကုန်တစ်ခုကဲ့သို့ ကျွဲဘယ်နှကောင် ငွေဘယ်လောက် ကွမ်းဖိုးမင်္ဂလာပေးလျှင် မည်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် အဝါနှင့်ပေးစားမည်ဟူသော အသံ ဖြစ်၏။

အဝါသည် စိတ်တိုစွာနှင့် ထောင်းပြီးဆန်များကို အိုးထဲသို့ထည့်လျက် ထမင်းချက်ရန် ဆေး၏။ စောစောက အမှတ်မဲ့ ပေါက်ပြဲသွားသော လက် ဖဝါးမှအရေပြားသည် ရေထိသောအခါ ရုတ်တရက် အလွန်စပ်လာ၏။

အဝါသည် မိမိလက်မှ ပေါက်ပြဲသွားသောဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း အသံ မထွက်စေဘဲ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေး၏။ ထို့နောက် နှပ်ညှစ်လိုက်ပြီးလျှင် လုံချည် ကိုဖြေလျက် မျက်စိမျက်နှာတို့ကို အထက်ဆင်နှင့်သုတ်၏။ သို့သုတ်ပြီးလျှင် လုံချည်ကိုပြန်ဝတ်ရင်း ...

“ညစ်ပတ်တဲ့နေရာရောက်လို့ ငါတောင်ညစ်ပတ်နေပြီ ...” ဟု ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြော၏။ ‘ငါ့နှယ်နှော် မြန်မြန်သေလိုက်ပါတော့’ ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးရင်း ထမင်းအိုးကို မီးဖိုရုံရာသို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ယူလာ၏။

ဘိန်းငွေဆေးသော အဝါ၏အမေသည် ဂျိုးဂျိုးကျောင်းကျောင်းနှင့် အဝါ လုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားနေသမျှကို မီးဖိုခန်းမှနေ၍ ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း မျက်ခြည် မပြတ်ကြည့်နေ၏။ အဝါသည် ထမင်းအိုးကို ခွင်ပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသော မိခင်အိုကြီးကို ဘေးတိုက်ပြုကာ ‘ဇောင့်’ ခနဲ မျက်နှာလွဲ၍ထိုင်၏။

အမယ်ကြီးသည် အလွန်ဖြည်းညင်းစွာထလာလျက် အဝါ၏ရှေ့ အဝါနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် အလွန်နီးကပ်စွာ လာ၍ထိုင်၏။ အဝါသည် အံ့အားသင့်လှသောမျက်နှာဖြင့် အမယ်ကြီးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်၏။

အမယ်ကြီး၏ခေါင်းပေါ်တွင် ရှန်ပန်းထည်ကဲ့သို့ ရဲရဲနီသော အဝတ် တစ်ခုဖြင့် နတ်ရုပ်တွင်ရစ်ပတ်ထားသည့်ပုံအတိုင်း ရစ်ပတ်ထား၏။ အမယ် ကြီး၏ နားတွင် ဆင်စွယ်အသေးစားကလေးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော တစ်မိုက် ခန့်ရှိသည့် လက်ဖက်ရည်အကြမ်းရောင် ပယင်းနားတောင်းကြီး တစ်ဖက် တစ်ခုပန်ထား၏။ အရေးအစင်းများ ဝိုင်းရံစပြုသော အမယ်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်း သည် ကွမ်းသွေးရောင်ကြောင့် နီရဲလျက်၊ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် အလွန်စိတ်ရှည်ဟန် ရှိ၏။

နှုတ်ခမ်းသာလျှင် ပြုံးသည်မဟုတ်။ ရီဝေဝေနှင့် မှေးမှေးလုပ်ထား သော အမယ်ကြီး၏ မျက်လုံးများကလည်း ပြုံးလျက်ပင်ရှိကြ၏။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးခြုံကြည့်လိုက်သော် ...

ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ချင်သမျှကို မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကြွကြွခံတတ်လျက် အလွန်သဘောကောင်းဟန်ရှိသော အဝတ်ဝတ်ထားသည့် လူရိုင်းနာဂမကြီး ၏ မျက်နှာတစ်ခုသာဖြစ်၏။

အဝါ၏စိတ်ထဲတွင် ‘အမှန်တော့ ငါ့ကို ဒီအမယ်ကြီးက မွေးထုတ် ထားတာပါလား’ ဟူသောအသိတစ်ခု ရုတ်ခြည်းဝင်လာ၏။ ထိုအသိနှင့် အတူ အဝါသည် မိမိကိုယ်မိမိ အလွန်ထိတ်လန့်စွာ ငုံ့ကြည့်၏။ သို့ကြည့် ရင်းက ယူကျုံးမရနိုင်အောင် ဖြစ်လာရ၏။

“ညည်းထမင်းချက်ရတာ သိပ်များပင်ပန်းနေသလားအေ ... ဆွန်ဝမ်း

ရေ ...”

အမယ်ကြီးသည် အလွန်ညင်သာစွာ ဘိန်းသံနှင့်မေးလိုက်၏။ အကယ်ကြင်နာစွာ မေးလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ အဝါသည် အမယ်၏ မျက်နှာကိုလည်း အနည်းငယ်စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌လှုပ်ရှားလာကာ ငိုချင်လာ၏။ ထို့နောက် မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာပြီဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ ရုတ်တရက်ထသွား၏။

နောက်ဖေးသို့ရောက်သော် ထင်းပုံဘေးတွင်ထိုင်လျက် မိမိကိုယ်မိမိ ယူကျုံးမရဖြစ်နေ၏။ ထင်းချောင်းအချို့ကို သယ်ယူရန်ပြုလုပ်နေသော်လည်း ချက်ချင်းချုံးပွဲချ၍ငိုမိ၏။

အမယ်ကြီးသည် သနားဖွယ်ကောင်းသည်မှန်၏။ မိမိ၏ မိခင်ပါတကားဟု ဝမ်းထဲမှ ခင်မင်မိလာသည်မှန်၏။ ထိုသို့ ခင်မင်လာမိသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲ၌လှုပ်ရှားလာရ၏။

မိမိသည် ဘိန်းစားအဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့၏ သမီးဖြစ်ခဲ့လေသည်တကား၊ မိမိသည် အပျိုလူပျိုဘဝတွင် ပန်၌ အတူအိပ်လေ့အိပ်ထရှိကြသော ဟင်းလင်းပွင့်သောရင်ဖြင့် တစ်မိုက်မျှ ဗျက်အကျယ်ရှိသည့် ဂျပ်ခုတ်ဖျင်စကို ခါး၌စည်းထားလေ့ရှိကြသော နာဂလူရိုင်းမျိုးမှ ပေါက်ဖွားလာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ချေ၏တကား။

ကို သည် ဤအကြောင်းများကို အတိအကျသိရစေကာမူ မိမိအား ခွင့်လွှတ်မည့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မိမိအဖို့တွင် မူ ...

မာခေါက်ခေါက် အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် အဝါ၏ပခုံးပေါ်သို့ အလွန်ညင်သာဖြည်းညင်းစွာ ကျလာ၏။ ထိုအရာသည် အမယ်ကြီး၏ အရိုးဂေါက်ဂတ်နေသော လက်တစ်ဖက်ဖြစ်၏။

“မငိုပါနဲ့ ဆွန်ဝမ်းရေ ...။ ညည်း ကြာကြာမဆင်းရဲပါဘူးနော် ...။ ခုပဲ ညည်းအပါ လဇွန်းလတို့အိမ် သွားတယ်လေး ...။ အေး ညည်းအပါက ဉာဏ်ရှိတာပလေး။ ညည်းတို့ ငါတို့ကို သူလုပ်ကျွေးလာတာမဟုတ်လား။ ခု ငါတို့ရွာကလူတွေ ဘယ်သူမှ မပို့နိုင်တဲ့နေရာရောက်အောင် ညည်းကို ပို့ပေးခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား ...။ အေး အခု ညည်းပြန်လာတယ်လေး သူ

ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေထက် သိပါတယ်အေ။ ညည်း စိတ်ကောင်းကောင်းထားပါ အေ”

အမယ်ကြီးသည် အလွန်ညံ့သက်သောလေသံဖြင့် တယုတယ ချောချောမော့မော့ပြော၏။ သို့သော် အမယ်ကြီးပြောသောစကားတို့ကို အဝါသည် လုံးဝနားမထောင်လိုချေ။ အမယ်ကြီးသည် အဝါ နားမထောင်လိုသည်ကို မသိဘဲ အဝါစိတ်ချမ်းသာစေရန် အဝါအားရှိစိတ်ပျော်စေရန်အတွက် မိမိတို့၏ကြံရွယ်ထားချက်ကို ကိုကျိဝမ်းမပြောပြမိပင် မိမိကပြောပြရန်နှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အမယ်ကြီးသည် ဤမျှ ချစ်လိုစဖွယ်လှပသော သမီးကလေး စိတ်ပျက်အားငယ်နေသည်ကို ဦးကျိဝမ်းပြန်လာသည်အထိ တာရှည် ကြည့်မနေရက် အမြန်ဆုံးဝမ်းသာရွှင်ပျသွားသည်ကို မိခင်ပီပီ ကြည့်မြင်လိုလှချေပြီ။

“အခု ကြည့်ပါအေ ကျုပ်သမီးရန်ကုန်က ပြန်လာတယ်လေ။ ဝမ်းစာစပါးလည်း ပါဦးနော်။ ကျုပ်သမီးက အပျိုလည်းအပျို လူကောင်ကြီးကလည်း အာကားတပွေ့တပိုက်ကြီးပါလေ။ တော်တော် အစားကောင်းမယ်ဗျား။ နည်းနည်းပါးပါးတော့မဖြစ်ဘူးနော်။ အဲသည်လို ညည်းအပါက ပြောရုံနဲ့ လစွန်းလဆိုတဲ့ ကျွဲလိုဟာ ညည်းဆီကိုရောက်လာမှာပါနော်၊ အားကြီးချမ်းသာတဲ့ကောင်ပါ၊ ဒီကောင် ညည်းကိုမြင်ရင် တို့ပြောနေစရာ မလိုပါအေ ...”

အဝါသည် စိတ်တိုတိုနှင့် ပို၍ရှိက်ငင်လာပြီး နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထား၏။ အမယ်ကြီးသည် အဝါ၏လက်ကို တယုတယဆွဲကိုင်ရင်း အဝါစိတ်ချမ်းသာစေရန် ဆက်လက်ချော့မော့၏။

“တိတ်ပါ ဆွန်ဝမ်းရေ၊ ညည်းပူစရာမရှိပါဘူးအေ၊ ငါ့သမီးမို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါတို့အရပ်မှာ ညည်းမဆင်းရဲနိုင်တော့ဘူးအေ။ လစွန်းလလို လူချမ်းသာနဲ့မယူခင် အာ ... ကား ညည်းအတွက် ဆန်တွေဘိန်းတွေ...”

အဝါသည် မပီသသောအသံနှင့် တအား အော်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင်ပွေ့ပိုက်ထားသော ထင်းများကို ကပြင်ပေါ်သို့ အားရှိပါးရှိ ပစ်ပေါက်လိုက်ကာ အိပ်ရာရှုံ့ရာသို့ ပြေးဝင်ပစ်လှဲပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို တဘက်ဖြင့် အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်ပေါ်မှ

နေ၍ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ထပ်ပိတ်ကာ စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ငို၏။

အမယ်ကြီးသည် အဝါ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို စဉ်းစားမရအောင်ရှိ၏။
ထို့ထက် အဝါ အားကုန်အောင် အော်လိုက်သောကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်
သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရှူထားသော ဘိန်းကလေးများ လွင့်ပျောက် ပျက်ပြယ်
သွားသဖြင့် တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြစ်လာ၏။ ဘာမျှ စဉ်းစားတွေးတော၍
မရတော့ဘဲ ခေါင်းထဲ၌ ရှုပ်ပွေ့နောက်ကျိသွား၏။ ထိုအခါ အမယ်အိုသည်
တစ်ခုတည်းသော အားကိုးဖြစ်သည့် မီးဖိုရှိရာသို့ ကယ်မီးကယိုင်နှင့် လာခဲ့
သည်။ ထို့နောက် စောစောက အနည်းငယ်ကျန်ရှိနေသေးသော 'ခပ်ပုံ'
လုံးကလေးကို ရှာဖွေကာ ဝါးပြောင်းတံတွင်ထည့်လျက် ကမန်းကတန်း
ရှူလိုက်ရသည်။

မကြာမီ ရှူရင်းရှူရင်း စိတ်ထဲကရှင်း၍လာ၏။ မိမိသည် သမီးဖြစ်သူ
ဆွန်ဝမ်းကို အားငယ်စိတ်ညစ်မည်စိုးသောကြောင့် အားပေးစကား ပြောခဲ့
မိ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ရှိသော ကချင်လူချမ်းသာကြီးတွင် 'လဇွန်းလ'
ဟူသည့် သားလူပျိုတစ်ယောက်ရှိသည်။

ပိန်းကူးအပျိုမလေးတို့သည် ပြိန်းဥကလေးတွေ အတက်ပေါက်သော
'ရုမ်စ်' လတွင် သောင်ပြင်ပေါ်၌ လိပ်ဥ ဥလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသလို
ထိုကချင်လူပျိုကလေး 'လဇွန်းလ' ကလည်း တစ်နေ့နေ့တွင် မိမိတို့အား
အချစ်ဥများ ပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။

ကျွဲသိုးကလေးနှင့်တူသော လဇွန်းလသည် ဟိုပိန်းကူးအပျိုကို ယူရ
ကောင်းနိုးနိုး၊ သည်ပိန်းကူးအပျိုကို ယူရကောင်းနိုးနိုးနှင့် ပိန်းကူးအပျိုမ
ကလေးများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးချယ်လျက်ရှိသည်။ မည်
သည့် ပိန်းကူးအပျိုမကလေးသည် မိမိအတွက် အသက်ထက်ဆုံးပေါင်းသင်း
၍ ကောင်းသူဖြစ်လာပါမလဲဟု လဇွန်းလက မြည်းစမ်းကြည့်နေတုန်း ရှိနေ
သေးသည်။

ပိန်းကူးအပျိုမလေးတိုင်းသည် လဇွန်းလ စွဲမက်နှစ်သက်လာအောင်
သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ချက်ထားစိမ်ထား
ကြသော အကောင်းဆုံးအရက်များ ခေါင်ရည်များဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေး

ပြုစုကြသည်။ ဤသို့ ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးကြ၊ ပြုစုကြခြင်းသည် ပိန်းကူး အပျိုလေးများအဖို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် မကြောင့်မကြ ရပ်တည် နေထိုင်သွားနိုင်ရန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ထုံးတမ်းစလေ့ဖြစ်သည်။

ဆွန်ဝမ်းအဖို့မူ ဤအရေးကိစ္စအတွက် အထူးတလည် ကြိုးပမ်းနေရန် မလိုဘဲ လဇွန်းလကဲ့သို့သော ကျွဲသိုးသည် မြင်ရုံနှင့်ပင် ဤရေအိုင်မှ မောင်း ထုတ်၍ ရတော့မည်မဟုတ်ဟု မိမိက ဆွန်ဝမ်းကိုအားပေးခဲ့သည်။

ဤသို့အားပေးလိုက်ကာမှ ရုတ်ခြည်း ရူးသွပ်သွားဘိသကဲ့သို့ သံကုန် အော်ကာ မျက်နှာ၌အဝတ်အုပ်လျက် အိပ်ရာထက်တွင် လူးလှိမ့်ငိုကြွေးသည်။

ဤမျှ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာစကားတွေကို ပြောကြားနေပါလျက် ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်းရှိသောကြောင့် တောနတ် သို့မဟုတ် ရွာနတ်ကိုင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ကို ကျီဝမ်းပြန်လာလျှင် ဆွန်ဝမ်းအတွက် ကြက်တစ်ကောင်သတ်၍ နတ်တင် ဦးမှ တော်လေမည်ဟု အမယ်ကြီးစိတ်ထဲ၌ တွေးထင်သတိရနေ၏။

* * *

[၄]

အဝါ၏စိတ်၌ ထူပူ၍နေ၏။ ငါပြန်လာမိတာ မှားလေခြင်းဟု ယူကျုံး
မရ ဖြစ်နေ၏။ နီးရာမြို့သို့အမြန်သွားလျက် ကိုကိုသံကြီးရိုက်ခေါ်ရ ကောင်း
မလား ငွေမှာယူရကောင်းမလားဟုတွေး၏။

ဤသို့ပြုလုပ်လိုက်လျှင် ကိုက အသို့ထင်လေမည်နည်း။ ကိုသည်
မိမိကို တကယ်ချစ်သည်မှန်သော်လည်း မိမိနှင့် ကိုသည် တကယ်တမ်း
မည်သို့မျှ တရားဝင်မသက်ဆိုင်ကြသေး။ ဤသို့မသက်ဆိုင်ပါဘဲနှင့် ကိုယ်
ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စအတွက် အကူအညီတောင်းရမည်ဆိုသော် မိမိအပေါ်တွင်
အထင်သေး၍သွားလေမည်လော။ ထို့ပြင် မိမိတို့အရပ် မိမိတို့မျိုးရိုး၏
ဓလေ့ထုံးစံကို ကြောက်ရွံ့၍ မနေဝံ့ဘဲပြန်လာရပါသည်ဟု ပြောရမည်က
လည်း ခက်လှ၏။

ကို အထင်သေးမည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ဤအရပ်တွင် ဆက်လက်
နေထိုင်ပါက မိမိအတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ လုံခြုံရန်လမ်းမရှိ။

မိအိုဖအိုကြီးများကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် မိမိ၏ တောင့်တင်းသန်ရှင်း
သော အသွေးအသားကို အစာရေစာနှင့် လဲလှယ်ရန်ပြုလုပ်နေကြလေပြီ။
ထို့ပြင် မိမိတို့၏ မျိုးရိုးဓလေ့နှင့် အရပ်ထုံးစံကလည်းရှိသေး၏။ ထိုထုံးစံ
သည် မိမိတို့မိန်းမပျိုကလေးများအား မြင်မြင်သမျှ ယောက်ျားတို့က လွတ်
လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖော်ကားချင်တိုင်း ဖော်ကားနိုင်သော ထုံးစံများဖြစ်ခဲ့၏။

အလွန်မကျေနပ်ပါမှ ...

တခြားလူမျိုးက ဖော်ကားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရွာလုံး မျိုးရိုး

တစ်ခုလုံး အလွန်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာပါမှ အများဆုံး ကျွဲတစ်ကောင်နှင့် ငွေလေးရာ အလျော်ခံရရုံသာရှိသည်ဟု သိထားရ၏။

မိမိအဖို့၌မူ တခြားလူမျိုးများက လာရောက်မစော်ကားသေးမီ မိမိတို့ လူမျိုးအချင်းချင်း ကြောက်နေကြ၏။ မိမိတို့ ပိန်းကူးအချင်းချင်းဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံး တစ်မျိုးလုံးက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။

မိအိုဖအိုကြီးများကိုယ်တိုင်က ငွေကြေးယူလျက် ကျေနပ်စွာလွတ် ပေးချင် လွတ်ပေးမည်။ သို့မဟုတ် မကြာမကြာ အလျော်ရယူလိုသဖြင့် အစော်ကားခံရလေအောင် တမင်လျစ်လျူပြုချင်ပြုနေကြမည်။

ဤအရပ်တွင် ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေးတို့ အတင်းဆွဲကြ လုံးကြသောအဖြစ်မျိုးသည် မိရောဖပါ မကျေနပ်မှ ပေါ်ပေါက်လာတတ် သော အဖြစ်မျိုးဖြစ်၍ ကျေနပ်ကြပါမူ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေကြရသဖြင့် ရိုးနေသည့်အပြုအမူမျိုးအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ကြ၏။

မိန်းမပျိုကလေးမည်သူ့ကို ယောက်ျားကလေးမည်သူက အတင်း ဆွဲလုံးသည်ဟူသော သတင်းမျိုးသည် ဤအရပ်အတွက် မည်သည့် လူကြီး လူငယ် အပျိုအအိုတို့ကိုမျှ ချောက်ချားစေနိုင်သော သတင်းမျိုးမဟုတ်။ ထိုသတင်းမျိုးကြားရလျှင် ကောင်လေးက ရအောင်လုံးနိုင်ရဲ့လား၊ တော် သားပဲ ... ဟူ၍လည်းကောင်း ကောင်လေးက ရအောင်မလုံးနိုင်ဘူးလား။ ဘယ် ဒီဗလမျိုးနဲ့ရမလဲ ဟိုကောင်မကလေးက အားကြီးသန်တယ်။ ရတဲ့လူ လူစွမ်းကောင်းပ ... ဟူ၍လည်းကောင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကြပြီးလျှင် ခဏ ချင်း ပြီးပျောက်သွားသော အရပ်မျိုးဖြစ်၏။

မိမိပင်လျှင် ကိုနှင့်တွေ့ကြရစဉ်က မျိုးရိုး၏ အလေ့အကျင့်ကြောင့် လားမသိရ။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင် မိမိသည် မိမိ၏နှလုံးသည်ပွတ်ဖြစ်သော ကိုတစ်ဦးကိုသာလျှင် ခွင့်လွှတ် နိုင်ပေမည်။

မိမိ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို မိမိသည် ကို၏အသည်းလွှာကြားသို့ သိမ်း ထားသိုလှောင်ရန် အပ်နှံပြီးဖြစ်၏။ ကိုသည် မိမိ၏အချစ်၊ မိမိ၏ဘဝပိုင်ရှင်၊ မိမိ၏လဲလျောင်းရာ၊ မိမိ၏အားထားရာ၊ မိမိ၏အသက်။

ထို့ကြောင့် ကိုမှတစ်ပါး အခြားသူ၏လက်ထဲတွင် မိမိ၏ဘဝကို

ညှိုးနွမ်းအောင် အသုံးပြုခွင့်မပေးနိုင်။ ကိုအတွက် မိမိသည် မိမိ၏ဘဝကို စောင့်စည်းရမည်၊ ထိန်းသိမ်းရမည်။

အဝါသည် မျက်ရည်များသုတ်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၏။ ထို့နောက် မင်းဝမ်းရှိရာသို့ အရေးတကြီးသွား၏။

မှောင်သောအိမ်ငယ်ထဲမှ ထွက်လိုက်လျှင်ပင် အပြင်၌ နေသာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သာယာသောရှုခင်းသည် ဆွန်ဝမ်းကိုဆီးကြိုကြ၏။ စိမ်းစိုသောသစ်တောသည် တောင်ပြာကြီးများကို နောက်ခံပြုလျက် တစ်ပြင်လုံးပြည့်နေသော မြူကန်လန်ကာကြီး၏ လှိုင်းတွန်းများအကြားတွင် ခင်ချင်းယှက်ကာ ကဟန်ပြုသည် တောင်ပြာကြီးအပေါ်တွင် ဝှမ်းဆိုင်ကြီးတို့နှင့် တူသော တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲကြီးများသည် ဖြူမွဲမှုန်သည့် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပေါလောမျောနေကြ၏။

ဤတိမ်ဖြူကြီးများကိုစီးလျက် ကိုဆီကိုပြန်နိုင်သော် ကောင်းလေစွဟု တွေးရင်း ‘တိမ်ဖြူကြီးတွေရယ်၊ အဝါ့ကို ကိုဆီရောက်အောင် ခေါ်သွားပါတော့’ ဟု ဝမ်းထဲမှ ဆုတောင်းမိ၏။

အဝါ့ရှေ့ရှိ ကုန်းပြင်တွင် အိမ်ကလေးများအကြားမှ ထွက်လာကြသော ဝက်အုပ်တစ်အုပ်ရောက်နေ၏။ ဝက်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်တို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ မြေကြီးကိုထိုးဆွရင်း အဝါ့ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

“ဟိုဘက်က အဖြူကြားကလေးက ကို၊ သည်ဘက်က အညိုမကလေးက ဝါ ... ဒီလို ဝက်ကလေးတွေဖြစ်နေရတာကမှ ကောင်းသေးရဲ့” ဟု မိမိ၏ဘဝကို မိမိဆောင့်အောင့်ရင်း မင်းဝမ်းတို့အိမ်ဘက်သို့ ချိုးလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့မရောက်မီ သီချင်းကလေး တညည်းညည်း ပြုနေသော မင်းဝမ်း၏ အသံကို ကြားရ၏။

“သူ ဘာလို့များ ဒီလိုပျော်နေနိုင်ပါလိမ့်” ဟုတွေးရင်း တံခါးကို ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ သီချင်းသံရပ်သွားပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုခေါ်လိုက်သော မင်းဝမ်း၏အသံကို ကြားရ၏။

အလင်းရောင်ထဲမှ ဝင်လာရသဖြင့် မျက်စိပြာ၍ ဘာမျှမမြင်ရသေးသော်လည်း ခဏအတွင်း မြင်လာရသောအခါ မီးဖိုခန်းတွင် ယောက်ျားပျို

တစ်ယောက်နှင့် အသားချင်းထိကပ်လျက်ထိုင်နေသော မင်းဝမ်းကိုတွေ့ရ၏။
ယောက်ျားပျိုသည် မိမိနှင့် ပူးကပ်ထိုင်နေခဲ့သော မင်းဝမ်းကို သတိရဟန်
မတူဘဲ ဝင်လာသောသူအား အစိမ်းလိုက်မျိုးတော့မလို မျက်နှာမျိုးဖြင့် ငေး
ကြည့်၏။

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏ ရှေ့မတိုးနောက်မဆုတ် ပြုနေပုံကိုကြည့်
လျက် ယောက်ျားပျိုကို ခေါင်းချင်းမှီလိုက်ကာ “နေဦးနော် ... ဒီမှာ ...”
ဟုပြောပြီးလျှင် အဝါရှိရာသို့ထလာ၏။ ထို့နောက် အဝါလက်ကိုဆွဲ၍
နောက်ဖေးကပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

“အကလေး ညည်းမျက်နှာက ငိုထားသလိုပါလေ။ ဘာပြုလို့ လာ
ပြန်တာတုံး ...”

မင်းဝမ်းသည် အဝါအား ထင်းပုံပေါ်၌ထိုင်စေပြီးနောက် ကောက်ကာ
ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ အဝါက စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် အလောတကြီး
အကူအညီတောင်းလိုဟန်၊ မင်းဝမ်းကို မော်ကြည့်၏။

“မင်းဝမ်း ငါ ရှမ်းတွေနေတဲ့ ခန္တီးကိုသွားချင်တယ်။ ငါ ဒီမှာနေလို့
တော့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ညည်း ငါ့ကိုလိုက်ပို့ပါလားအေ။ ဟိုရောက်ရင်
ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ငါ့အသိတစ်ယောက်ဆီကို သံကြိုးရိုက်ပြီး အဲဒီကငွေလာမှ
ငါ ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ ငါမပြန်မချင်း ညည်းငါနဲ့အတူနေပါအေ။ ညည်း
ကျေးဇူးကို ငါဘယ်တော့မှ ...”

အဝါသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းစွန်း
ထောင့်ကို သွားစွယ်ဖြင့် မထိတထိကိုက်ရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်
၏။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းတောက်ပြောင်လာသည်။

အဝါ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ‘အင်စွန်ပင်’ ချုံပေါ်၌ သပိတ်လွယ်ငှက် တစ်
ကောင်သည် အမြီးငေါက်ငက်ငေါက်ငက်လှုပ်ကာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှ တစ်ခု
သို့ ခုန်ပျံကူးလွှားရင်း ပိုးကောင်ကလေးများကို ရှာဖွေစားသောက်နေ၏။
အဝါသည် ချက်ချင်း သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးလို အတောင်နှစ်ခုတပ်လျက်
ကိုဆီသို့ ပြန်ပြေးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာ၏။ သို့သော် အတောင်နှစ်ခုက
မပေါက်လာဘဲ မျက်ရည်တွေသာ စို့စို့လာရသည်။

“မင်းဝမ်း ... လိုက်မယ်မဟုတ်လားကွာ၊ ငါညည်းကို အားကိုး ...”

“မဟုတ်ဘူး ဆွန်ဝမ်း၊ ညည်း ခန္တီးကိုသွားရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့။ ခန္တီးက လူတွေက ညည်းကို ပိန်းကူးမမှန်း သိကုန်ကြပြီလေး။ မသိခင်ကဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။ အခုတော့ ညည်းကိုပိန်းကူးမမှန်းသိတာနဲ့ တောနတ်သမီး လောက် လှတဲ့ညည်းလိုကောင်မမျိုးကို အကလေး ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ။ ဒီမှာ ညည်း ငါပြောမယ်။ တို့အရပ်မှာ ပိန်းကူးမတွေဟာ ရှမ်းရော၊ ဗမာ ရော၊ ကချင်ရော၊ တရုတ်ရော၊ ကုလားရော၊ ငါတို့ ပိန်းကူးအချင်းချင်းရော ဇော်ကားချင်တိုင်း ဇော်ကားတာကိုခံနေရတဲ့ ခံဖတ်မတွေပါကွာ။ ညည်း စိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့။”

မင်းဝမ်းသည် အဝါ၏စကားမဆုံးမီ မိမိတို့၏ လက်ငင်းပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေထိုင်ကြရသည့် ဖြစ်ရပ်ကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“နေပါဦး ညည်းကဘာပြုလို့များ အရေးတကြီး ဖြစ်လာတာတုံး”

“ညည်းမသိဘူး။ မင်းဝမ်း အခုအိမ်က အမေနဲ့ အဖေတို့က လစွန်းလ ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ အိုကွာ ငါမပြောချင်ဘူး။”

“ဟဲ့ ဆွန်ဝမ်းရယ် ဒါများ ညည်းက ပြန်ပြေးချင်စရာလားဟယ်။ လစွန်းလကို ညည်းရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ ပိန်းကူးမတွေထဲမှာ ညည်းလူမော် ပေါ့။ ညည်းတစ်သက်လုံးမဆင်းရဲ ...”

“ညည်းလင် ညည်းပဲယူပြီး ညည်းပဲမော်နေ သူများစိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲမှာ”

“ဟဲ့ ဆွန်ဝမ်းရဲ့ ငါတို့က မရလို့ပေါ့အေ၊ ခု သူက သူတို့ကချင် အချင်းချင်း ယူတော့မလို့၊ အဲ ညည်းကိုမြင်ရတော့ ဒီကောင် စိတ်ပြောင်းပြီး ရောပေါ့။ ငါအခု သွားမေးကြည့်မယ်၊ အဲ ဟို ထိုင်နေတဲ့ ...”

အဝါသည် ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားရာမှ မင်းဝမ်း၏လက်ကို အတင်း ဆွဲလျက် မင်းဝမ်း၏ ရင်ဘတ်ကိုလည်း အုံးခနဲမြည်အောင် ထုသည်။

“ငါတော့ သေချင်တာပဲအေ၊ ညည်းကပါရောပြီး ဒီလိုပြောနေရင် ငါဘယ်ပြေးရမတုံး၊ ဒီပြန်လာမိတာကိုက ငါမှားတာပါပဲကွာ”

“နေစမ်းပါအေ။ ညည်းက ဒါလောက်စိတ်ညစ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါက ကိုယ်ချင်းစာပြီးပြောလိုက်မိတာ။ ဒီကောင်က ငါတို့ကိုတော့ မယူချင်ဘူး အေ။ ဒါတောင် သူနဲ့ငါနဲ့ ဆယ်ကြိမ်လောက်တွေ့ဖူးကြပြီပြီ။ ငါကတော့